

Tillträde till 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan EU:s medlemsstater

Sammanfattning

I betänkandet behandlar utskottet proposition 2004/05:144 Internationell rättslig hjälp i brottmål: Tillträde till 2000 års EU-konvention m.m, två motioner som väckts med anledning av propositionen samt fyra motioner som väckts under den allmänna motionstiden år 2004.

I propositionen föreslås att Sverige skall tillträda en konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, ett tilläggsprotokoll till konventionen samt ett avtal mellan EU och Island och Norge om tillämpningen av konventionen och tilläggsprotokollet. Vidare lämnas förslag till lagstiftning som behövs för att Sverige skall uppfylla de åtaganden som ett tillträde till överenskommelserna medför.

Lagändringarna föreslås, med ett undantag, träda i kraft den 1 juli 2005.

Utskottet föreslår att riksdagen antar regeringens förslag och avslår motionerna.

I ärendet finns två reservationer (v och mp respektive m, fp, kd och c).

Innehållsförteckning

Sammanfattning.....	1
Utskottets förslag till riksdagsbeslut.....	3
Redogörelse för ärendet.....	5
Ärendet och dess beredning.....	5
Propositionens huvudsakliga innehåll.....	5
Utskottets överväganden.....	7
Sveriges tillträde till 2000 års EU-konvention m.m.	7
Förklaring angående politiska brott.....	10
Lagstiftning om skyddsidentiteter m.m.	11
Övrigt.....	13
Reservationer.....	14
1. Förklaring angående politiska brott, punkt 4 (v, mp).....	14
2. Lagstiftning om skyddsidentiteter m.m., punkt 5 (m, fp, kd, c).....	15
<i>Bilaga 1</i>	
Förteckning över behandlade förslag.....	16
Proposition 2004/05:142.....	16
Proposition 2004/05:144.....	16
Följdmotioner med anledning av prop. 2004/05:144.....	17
Motioner från allmänna motionstiden hösten 2004.....	17
<i>Bilaga 2</i>	
Regeringens lagförslag i proposition 2004/05:144.....	19
<i>Bilaga 3</i>	
Regeringens lagförslag i proposition 2004/05:142.....	55
<i>Bilaga 4</i>	
Utskottets lagförslag.....	59
Utskottets förslag till ändring i regeringens förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100).....	59
<i>Bilaga 5</i>	
2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.....	60
<i>Bilaga 6</i>	
Tilläggsprotokollet till 2000 års EU-konvention.....	88
<i>Bilaga 7</i>	
Avtal mellan Europeiska unionen och Island och Norge.....	99

Utskottets förslag till riksdagsbeslut

1. Sveriges tillträde till 2000 års EU-konvention m.m.

Riksdagen godkänner

1. konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater,
2. protokollet av den 16 oktober 2001 till konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater,
3. avtalet av den 19 december 2003 mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna.

Därmed bifaller riksdagen proposition 2004/05:144 punkterna 1–3.

2. Ändring i sekretesslagen

Riksdagen antar regeringens förslag i proposition 2004/05:142 till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100) med den ändringen att 1 kap. 4 § ges den lydelse som utskottet föreslår i bilaga 4. Därmed bifaller riksdagen delvis propositionerna 2004/05:142 i denna del och 2004/05:144 punkt 4.

3. Övriga lagförslag

Riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse,
2. lag om ändring i lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet,
3. lag om ändring i lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag,
4. lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård,
5. lag om ändring i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument,
6. lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål,
7. lag om ändring i lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar,
8. lag om ändring i lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation,
9. lag om ändring i lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar,
10. lag om ändring i lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar,
11. lag om ändring i lagen (2004:46) om investeringsfonder,

12. lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

Därmed bifaller riksdagen proposition 2004/05:144 punkterna 5–16.

4. Förklaring angående politiska brott

Riksdagen avslår motion 2004/05:Ju50.

Reservation 1 (v, mp)

5. Lagstiftning om skyddsidentiteter m.m.

Riksdagen avslår motionerna 2004/05:Ju51, 2004/05:Ju352 yrkande 20, 2004/05:Ju356, 2004/05:Ju391 och 2004/05:Ju412 yrkandena 12 och 13.

Reservation 2 (m, fp, kd, c)

Stockholm den 24 maj 2005

På justitieutskottets vägnar

Britta Lejon

Följande ledamöter har deltagit i beslutet: Britta Lejon (s), Rolf Olsson (v), Margareta Sandgren (s), Helena Frisk (s), Peter Althin (kd), Elisebeht Markström (s), Jeppe Johnsson (m), Göran Norlander (s), Torkild Strandberg (fp), Johan Linander (c), Joe Frans (s), Cecilia Magnusson (m), Kerstin Andersson (s), Leif Björnlod (mp), Hillevi Engström (m), Karin Granbom (fp) och Ulla Wester (s).

Redogörelse för ärendet

Ärendet och dess beredning

För att förbättra det straffrättsliga samarbetet inom Europeiska unionen antog rådet för inrikes och rättsliga frågor den 29 maj 2000 en konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan EU:s medlemsstater (2000 års EU-konvention). Ett tilläggsprotokoll till konventionen antogs av rådet den 16 oktober 2001. Konventionen och tilläggsprotokollet avser att komplettera tidigare internationella konventioner i Europa, framför allt den grundläggande 1959 års Europarådskonvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. 2000 års EU-konvention och tilläggsprotokollet finns i *bilagorna 5 och 6*.

Vissa bestämmelser i 2000 års EU-konvention och dess tilläggsprotokoll innebär även förändringar i Schengenkonventionen. I dessa delar gäller de nya bestämmelserna också i förhållande till Island och Norge. För att även övriga delar skall gälla för Island och Norge har EU och dessa stater den 19 december 2003 träffat ett särskilt avtal om detta. Avtalet finns i *bilaga 7*.

Inom Justitiedepartementet upprättades år 2004 promemorian Internationell rättslig hjälp i brottmål: Tillträde till 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater m.m. (Ds 2004:50). I promemorian föreslås att Sverige skall tillträda 2000 års EU-konvention, dess tilläggsprotokoll och avtalet med Island och Norge. I promemorian lämnas också förslag till lagstiftning för att genomföra de åtaganden som ett tillträde till dessa överenskommelser medför. Promemorian har remissbehandlats. En sammanställning av remissvaren finns tillgänglig i Justitiedepartementet (Dnr Ju2004/10895/BIRS).

Lagrådet har granskat lagförslagen, och regeringen har i huvudsak följt de synpunkter som Lagrådet lämnat.

Regeringens lagförslag finns i *bilaga 2*.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att Sverige skall tillträda 2000 års EU-konvention, tilläggsprotokollet till konventionen och avtalet mellan EU och Island och Norge. Vidare lämnas förslag till den lagstiftning som behövs för att Sverige skall leva upp till de åtaganden som ett tillträde till dessa överenskommelser medför.

Konventionen, tilläggsprotokollet och avtalet med Island och Norge innehåller ett stort antal bestämmelser som syftar till att förbättra det internationella rättsliga samarbetet i brottmål. Svensk rätt uppfyller i stor utsträckning de krav som ställs upp i överenskommelserna. I vissa avseenden behövs emellertid kompletterande bestämmelser.

I lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål görs vissa tillägg till bestämmelserna om telefonförhör och förhör genom videokonferens, bl.a. att kravet på samtycke från den som skall höras genom videokonferens endast skall avse en tilltalad person. I samma lag föreslås en skyldighet för åklagare att underrätta den ansökande staten om det kan vara motiverat att vidta andra utredningsåtgärder än de sökta. Bestämmelserna om användningsbegränsningar justeras till att även omfatta spontant informationsutbyte.

Tillämpningsområdet för lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar föreslås även omfatta grupper som inrättats med stöd av konventionen och avtalet med Island och Norge. I den lagen införs även grundläggande förfaranderegler om s.k. hemliga utredningar och kontrollerade leveranser. Lagen ges ett nytt namn.

I konventionen regleras för första gången rättslig hjälp med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning. Genom konventionen utvecklas detta samarbete – utöver vad som är möjligt enligt nuvarande regler i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål – mot bakgrund av utvecklingen av ny teknik, t.ex. möjligheterna att avlyssna och övervaka en person som finns i en annan stat. Vidare gör tekniken det möjligt att omedelbart överföra telemeddelanden utan att den stat som bistår med avlyssningen behöver ta upp avlyssningen.

Två nya former av rättslig hjälp, nämligen tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning samt tillstånd till gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning, införs i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Även de nuvarande reglerna om rättslig hjälp på traditionellt sätt beträffande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning anpassas till konventionen.

Enligt tilläggsprotokollet skall en stat bistå med olika typer av bankinformation. Genom ändringar i bank- och finansmarknadsrättslig lagstiftning som trätt i kraft den 1 juli 2004, kan Sverige bistå med sådan information. Mot bakgrund av protokollet föreslås bestämmelser om ett straffsanktionerat meddelandeförbud för den bank eller det finansiella företag som lämnat ut uppgifterna och för dess anställda och styrelseledamöter.

Lagändringarna föreslås, med ett undantag, träda i kraft den 1 juli 2005.

Utskottets överväganden

Sveriges tillträde till 2000 års EU-konvention m.m.

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen godkänner 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, tilläggsprotokollet till konventionen samt avtalet mellan EU och Island och Norge om tillämpningen av konventionen och tilläggsprotokollet. Vidare föreslår utskottet att riksdagen antar regeringens lagförslag, som syftar till att Sverige skall leva upp till de åtaganden som ett tillträde till överenskommelserna medför. Utskottet tillstyrker således propositionen i dess helhet.

Det ligger i Sveriges intresse att ingå överenskommelser med andra stater som innebär förbättrade möjligheter att begära och lämna rättslig hjälp i brottmål samt delta i annat brottsbekämpande arbete. Den nu aktuella konventionen och dess tilläggsprotokoll innebär en ytterligare utveckling mot ett effektivt samarbete mellan EU:s länder.

Bestämmelserna i 2000 års EU-konvention utgör inte någon fullständig och uttömmande reglering av internationell rättslig hjälp i brottmål mellan EU:s medlemsstater. Sambandet mellan konventionen och andra konventioner om ömsesidig rättslig hjälp klargörs i *artikel 1* där det också framgår att de nya bestämmelserna är avsedda att komplettera tidigare instrument, främst 1959 års Europarådskonvention och dess första tilläggsprotokoll samt Schengenkonventionen. Vid en eventuell konflikt mellan olika bestämmelser skall den nya konventionen gälla. Konventionen skall inte påverka tillämpningen av mer förmånliga bestämmelser i andra överenskommelser. Däremot påverkas, enligt *artikel 2*, vissa bestämmelser i Schengenregelverket. Bestämmelserna i *artikel 3* om att administrativa förfaranden skall omfattas av rättslig hjälp utsträcker tillämpningsområdet för 1959 års Europarådskonvention. *Artikel 4* om vissa formaliteter och förfaranden och *artikel 6* om översändande av ansökningar kompletterar regler som finns i 1959 års Europarådskonvention. *Artikel 7* om informationsutbyte på eget initiativ är en nyhet jämfört med den konventionen medan liknande bestämmelser finns i Schengenregelverket. Samtliga dessa bestämmelser skall gälla generellt och är alltså inte knutna till någon viss form av rättslig hjälp.

Konventionen innehåller även regler om olika former av rättslig hjälp som innebär en vidareutveckling av sådan hjälp enligt tidigare instrument. Det gäller bestämmelserna om delgivning i *artikel 5*, återställande av egen- dom i *artikel 8* och tillfälligt överförande av frihetsberövade personer i

artikel 9. Nya metoder för tidigare former av rättslig hjälp införs också genom bestämmelser om förhör genom videokonferens i *artikel 10* och förhör genom telefonkonferens i *artikel 11*.

Vissa former av rättslig hjälp som inte reglerats i konventionsform tidigare introduceras också. Det gäller olika åtgärder för samarbete när det gäller brottsutredningar. Sådana åtgärder är kontrollerade leveranser enligt *artikel 12*, gemensamma utredningsgrupper enligt *artikel 13* och hemliga utredningar enligt *artikel 14*. I dessa fall kan tjänstemän från en medlemsstat komma att vara verksamma på en annan medlemsstats territorium och konventionen innehåller därför bestämmelser om straffrättsligt och civilrättsligt ansvar för sådana tjänstemän, *artiklarna 15–16*. Ett särskilt avsnitt, *artiklarna 17–22*, behandlar rättslig hjälp med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning av telefonmeddelanden m.m. Tanken med bestämmelserna i konventionen om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning är att de skall omfatta alla former av kommunikation med hjälp av såväl befintlig som framtida teknik. I den mån kommunikationer kan bli föremål för avlyssning eller övervakning i en medlemsstat skall den även kunna bli föremål för rättslig hjälp enligt konventionens bestämmelser. Konventionen lämnar till nationell rätt att avgöra det närmare tillämpningsområdet vad avser teledelanden, teledress och telenät/kommunikationsnät, men förutsätter att teknikutvecklingen beaktas. Konventionen innehåller också bestämmelser om skydd av personuppgifter, *artikel 23*.

I samband med att en stat tillträder konventionen skall den lämna förklaringar beträffande de myndigheter av olika slag som kan söka eller handlägga en begäran om rättslig hjälp (*artikel 24*). Förklaringarna kan senare ändras. Reservationer får, enligt *artikel 25*, bara göras mot vissa, särskilt angivna bestämmelser i konventionen.

Tilläggsprotokollets bestämmelser tar särskilt sikte på åtgärder för att bekämpa grov ekonomisk och annan organiserad brottslighet. I detta sammanhang är åtgärder mot penningtvätt av särskild betydelse. Bestämmelserna kan också ha betydelse i kampen mot terrorism. Protokollet innehåller bestämmelser om rättslig hjälp med information om bankkonton (*artiklarna 1–4*), om kompletterande, dvs. förenklade, framställningar (*artiklarna 5–6*) och om inskränkningar i traditionella vägransgrunder (*artiklarna 7–9*). I *artikel 10* finns bestämmelser om uppföljning av protokollets tillämpning och om samverkan med Eurojust. Enligt *artikel 11* är reservationer inte tillåtna, förutom i ett särskilt avseende som föreskrivs i protokollet.

Utskottet har tidigare i olika sammanhang framhållit vikten av att på ett effektivt sätt kunna bekämpa den organiserade och gränsöverskridande brottsligheten. Utskottet har därvid även framhållit behovet av att skapa bättre samarbetsformer mellan länderna än de som finns i dag. Som inledningsvis anförts innebär den nu aktuella konventionen och dess tilläggsprotokoll en ytterligare utveckling mot ett effektivt samarbete mellan EU:s medlemsstater. Sverige bör därför snarast tillträda dessa överenskommer. För att åstadkomma en så enhetlig reglering som möjligt bör Sverige

också tillträda det avtal mellan EU och Island och Norge som innebär att konventionen och tilläggsprotokollet också kommer att gälla för samarbetet mellan de nordiska länderna. Riksdagen bör godkänna 2000 års EU-konvention, dess tilläggsprotokoll och avtalet med Island och Norge.

Svensk rätt uppfyller enligt regeringens bedömning i stor utsträckning de krav som ställs upp i överenskommelserna. I vissa avseenden anser regeringen emellertid att det behövs kompletterande bestämmelser och lämnar i propositionen förslag till sådan lagstiftning.

I lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål föreslås vissa ändringar i bestämmelserna om telefonförhör och förhör genom videokonferens, bl.a. att kravet på samtycke från den som skall höras genom videokonferens begränsas till förhör med den som är tilltalad. I samma lag föreslås en bestämmelse om skyldighet för en åklagare att underrätta den ansökande staten om det kan vara motiverat att vidta andra utredningsåtgärder än de som begärts. Vidare föreslås att lagens bestämmelser om användningsbegränsningar även skall omfatta spontant informationsutbyte.

Särskilda regler om rättslig hjälp i Sverige med tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning i form av omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden från Sverige till den ansökande staten införs i lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål. Tekniskt bistånd förutsätter att den som avlyssningen eller övervakningen avser finns i den ansökande staten eller en tredje stat, att ett beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning i en brottsutredning har meddelats i den ansökande staten, samt att omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden kan ske under betryggande former. Tekniskt bistånd är en ny form av rättslig hjälp. Tanken är att någon upptagning eller uppteckning inte skall göras i Sverige.

I lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål införs också nya regler som innebär att en svensk domstol får medge tillstånd till utländsk hemlig teleavlyssning eller teleövervakning av någon som befinner sig i Sverige. Ett sådant tillstånd får lämnas om de materiella förutsättningar som krävs för hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning enligt svensk rätt är uppfyllda. Denna form av rättslig hjälp med gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning är också ny.

Även de nuvarande reglerna om rättslig hjälp på traditionellt sätt beträffande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning anpassas till konventionen. Verkställighet av ett sådant beslut föreslås kunna ske genom omedelbar överföring av telemeddelanden till den ansökande staten.

Tillämpningsområdet för lagen om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar föreslås bli utvidgat till att även omfatta sådana grupper som inrättas med stöd av konventionen och avtalet med Island och Norge. I lagen – som föreslås få rubriken Lagen om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar – införs också nya bestämmelser om

internationellt samarbete med kontrollerade leveranser och nya regler för internationellt samarbete i brottsutredningar som genomförs av tjänstemän med skyddsidentitet.

Slutligen föreslås att åklagare eller förundersökningsledare ges möjlighet att förordna om meddelandeförbud för de kreditinstitut och andra finansiella företag som är skyldiga att lämna uppgifter med anledning av en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål. Innebörden av förbudet är att kunder och utomstående inte får informeras om att uppgifter om exempelvis banktransaktioner lämnats till åklagare. Ett meddelat förbud får riktas till det uppgiftslämnande företaget, dess styrelseledamöter och anställda. Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot förbudet döms till böter. Regeringen föreslår att bestämmelser om meddelandeförbud införs i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse, lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet, lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag, lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar, lagen (2004:46) om investeringsfonder och lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

Utskottet anser att lagförslagen är påkallade och väl avvägda. Utskottet tillstyrker således propositionen.

Förklaring angående politiska brott

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen avslår en motion med yrkande att Sverige, med stöd av artikel 9.2 i tilläggsprotokollet, skall avge en förklaring i syfte att kunna vägra att bistå med rättslig hjälp när det är fråga om politiska brott. Jämför reservation 1 (v, mp).

I motion Ju50 (v) begärs att Sverige, i enlighet med artikel 9.2 i tilläggsprotokollet till 2000 års EU-konvention, skall avge en förklaring med innebörden att Sverige skall kunna vägra att bistå andra länder med rättslig hjälp när det är fråga om politiska brott.

Tilläggsprotokollet innehåller bestämmelser som inskränker eller helt upphäver vissa traditionella vägransgrunder för rättslig hjälp i brottmål. När det gäller politiska brott är huvudregeln enligt artikel 9 att medlemsstaterna sinsemellan inte skall betrakta något brott som politiskt. En stat har emellertid rätt att vid tillträde till protokollet förklara att huvudregeln bara kommer att tillämpas beträffande vissa brott. Det gäller, som ett minimum, brott som omfattas av 1977 års europeiska terrorismkonvention samt vissa brott med anknytning till terrorismbrott som föreskrivs i EU:s utlämnings-

konvention från år 1996. Dessa brott får alltså inte betraktas som politiska. Reservationer som är tillåtna enligt 1977 års europeiska terrorismkonvention är inte tillåtna för rättslig hjälp mellan EU:s medlemsstater.

Enligt 2 kap. 14 § lagen om internationell rättslig hjälp i brottmål utgör inte det förhållande att gärningen har karaktären av ett politiskt brott grund för att avslå en begäran om rättslig hjälp om ansökan kommer från en EU-stat eller Island eller Norge. I samband med att lagen antogs av riksdagen anförde utskottet att det rättsliga samarbetet inom EU bygger på att de olika ländernas lagstiftning grundar sig på rättsstatliga principer och respekt för mänskliga rättigheter och alla människors lika värde (bet. 1999/2000: JuU19 s. 12). Utskottet anförde vidare att samarbetet inom EU hela tiden fördjupas och att utvecklingen inom EU, även om den straffrättsliga lagstiftningen inte är harmoniserad, går mot en ordning med ömsesidiga erkännanden av varandras straffrättsliga avgöranden. Mot den bakgrunden ansåg utskottet att Sverige i förhållande till dessa länder borde kunna avstå från möjligheten att vägra bistånd i form av rättslig hjälp vid brott av politisk karaktär.

Utskottet vidhåller den nyss redovisade uppfattningen. Riksdagen bör avslå motion Ju50.

Lagstiftning om skyddsidentiteter m.m.

Utskottets förslag i korthet

Utskottet föreslår att riksdagen avslår fem motioner med yrkanden om att regeringen snarast skall återkomma till riksdagen med förslag till lagstiftning om skyddsidentiteter m.m. Jämför reservation 2 (m, fp, kd, c).

I motion Ju51 (m) begärs att regeringen snarast skall återkomma till riksdagen med förslag till lagstiftning om skyddsidentiteter och kontrollerade leveranser. I motionerna Ju352, Ju391 (båda m) och i motion Ju412 (fp) begärs att en möjlighet för poliser att använda skyddsidentiteter införs. I motionerna Ju412 och Ju352 efterfrågas även en lagreglering av möjligheten att använda bevisprovokation. I den sistnämnda motionen liksom i motion Ju365 (m) påtalas behovet av en möjlighet att använda brottsprovokation.

I artikel 14 i konventionen finns regler om att stater kan komma överens om att bistå varandra i brottsutredningar som genomförs av tjänstemän med hemlig eller falsk identitet, i konventionen kallade hemliga utredningar. Detta sätt att bedriva polisiärt arbete benämns i Sverige ofta användning av skyddsidentitet. Om denna form av samarbete tillåts är det den anmodade statens myndigheter som skall besluta om åtgärden skall medges i det enskilda fallet, och prövningen skall ske enligt nationell rätt.

Frågor om den aktuella utredningens varaktighet, de närmare villkoren för den och de berörda tjänstemännens rättsliga ställning skall de samarbetsstaterna göra upp om. Själva genomförandet skall följa nationell lag och nationella förfaranden i den stat på vars territorium åtgärden äger rum. Härvid skall de berörda staterna samarbeta vad avser förberedelse och kontroll samt skyddsåtgärder för de tjänstemän som verkar under skyddsidentitet.

I Sverige har utredningar där skyddsidentiteter med framgång använts förekommit beträffande grov organiserad brottslighet, såsom grova narkotikabrott, grova rån, människorov, grov förfälskning och grova stölder av exempelvis vapen och kulturföremål. Användningen av skyddsidentiteter är dock inte föremål för någon särskild reglering i svensk rätt.

Frågan om en särskild lagreglering har behandlats av Beredningen för rättsväsendets utveckling (BRU) som i delbetänkande Ökad effektivitet och rättssäkerhet i brottsbekämpningen (SOU 2003:74) har föreslagit att polisens användning av skyddsidentitet skall lagregleras som en polisiär arbetsmetod. Beredningens förslag har emellertid mött kritik under remissbehandlingen. Bland remissynpunkterna finns bl.a. kritik mot en lagreglering av arbetsmetoden som sådan och önskemål om att olika aspekter av förslaget skall utredas vidare. Utskottet har inhämtat från Justitiedepartementet att förslaget bereds vidare inom departementet.

I artikel 12 i konventionen finns bestämmelser om s.k. kontrollerade leveranser. Det är en arbetsmetod som innebär att de brottsutredande myndigheterna underlåter att ingripa mot en leverans i syfte att under övervakning följa denna och avslöja mottagaren och kartlägga vem eller vilka som ligger bakom leveransen. Kontrollerade leveranser är en relativt vanligt förekommande polisiär arbetsmetod i Sverige. I likhet med vad som gäller för skyddade identiteter är metoden inte särskilt lagreglerad i svensk rätt, men ett förslag om lagstiftning har lagts fram i delbetänkande Ökad effektivitet och rättssäkerhet i brottsbekämpningen. Beredningen av det lagstiftningsärendet är som nyss anförts ännu inte avslutad.

I BRU:s betänkande föreslås vidare att det i 27 kap. rättegångsbalken införs en bestämmelse om användning av brottsprovokation under en förundersökning angående brott på vilket fängelse kan följa. För att utröna omständigheter som kan vara av betydelse för utredningen om brottet skall de brottsutredande myndigheterna få vidta åtgärder som kan föranleda någon att begå brottslig gärning, om det kan antas att denne skulle komma att begå samma eller liknande gärning även om åtgärderna inte vidtagits.

Utskottet konstaterar att ett svenskt tillträde till de nu aktuella internationella överenskommelserna inte innebär något krav på särskild lagreglering i svensk rätt av vare sig polisens användning av skyddsidentiteter eller kontrollerade leveranser. Arbetsmetoderna förekommer i annat internationellt samarbete där Sverige deltar, och enligt propositionen har det etablerats en relativt fast praxis i fråga om metodernas användning för brottsbekämpning här i landet. Frågan om eventuell lagreglering av metoderna är

komplicerad och som nämnts föremål för överväganden i ett annat lagstiftningsärende. Med hänsyn härtill anser utskottet att det pågående beredningsarbetet av det lagstiftningsärendet bör avvaktas. I avvaktan härpå gäller de nya förfaranderegler i lagen om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar som utskottet tillstyrkt i det föregående. Även när det gäller bevis- och brottsprovokation bör det pågående beredningsarbetet avvaktas. Riksdagen bör avslå motionerna Ju51, Ju356 och Ju391 samt motionerna Ju412 och Ju352 i dessa delar.

Övrigt

Utskottet har uppmärksammat att regeringens förslag till lag om ändring i sekretesslagen behöver samordnas med ett förslag till ändring i samma lag som lagts fram i regeringens proposition 2004/05:142 Marknadssmissbruk. Sistnämnda lagförslag har överlämnats från finansutskottet till justitieutskottet. Det överlämnade lagförslaget finns i *bilaga 3*. Utskottets förslag framgår av *bilaga 4*.

Reservationer

Utskottets förslag till riksdagsbeslut och ställningstaganden har föranlett följande reservationer. I rubriken anges vilken punkt i utskottets förslag till riksdagsbeslut som behandlas i avsnittet.

1. Förklaring angående politiska brott, punkt 4 (v, mp)

av Rolf Olsson (v) och Leif Björnlod (mp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 4 borde ha följande lydelse:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anføres i reservationen om förklaring angående politiska brott. Därmed bifaller riksdagen motion 2004/05:Ju50.

Ställningstagande

Vi anser att det är otillfredsställande att det inte ges möjlighet att avslå en ansökan om rättslig hjälp från en medlemsstat i EU eller från Island eller Norge på den grunden att gärningen har karaktären av ett politiskt brott.

Det är ett naivt och riskfyllt tänkande att förutsätta att politiska handlingar och åsikter aldrig kommer att kriminaliseras i dessa länder utöver vad som är godtagbart i ett demokratiskt samhälle. Vi vill inte måla upp någon skräckbild av dagens Europa, men världen förändras ständigt och ibland väldigt snabbt. Den lagstiftning som riksdagen beslutar om i dag måste kunna tillämpas även i framtiden.

De olika ländernas strafflagstiftningar har för övrigt redan i dag olika definitioner av vad som utgör politiska brott. Inte heller nu gällande strafflagstiftningar garanterar således att den svenska definitionen av politiska brott kommer att tillämpas här i landet.

Sverige bör utnyttja den möjlighet som finns i artikel 9.2 i tilläggsprotokollet att förklara att en ansökan om rättslig hjälp skall kunna avslås om det är fråga om politiska brott. Regeringen bör ges i uppdrag att lämna en sådan förklaring och återkomma till riksdagen med ett lagförslag som innehåller det nu anförda. Detta bör riksdagen som sin mening ge regeringen till känna.

2. Lagstiftning om skyddsidentiteter m.m., punkt 5 (m, fp, kd, c)

av Peter Althin (kd), Jeppe Johnsson (m), Torkild Strandberg (fp), Johan Linander (c), Cecilia Magnusson (m), Hillevi Engström (m) och Karin Granbom (fp).

Förslag till riksdagsbeslut

Vi anser att förslaget till riksdagsbeslut under punkt 5 borde ha följande lydelse:

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i reservationen om lagstiftning om skyddsidentiteter m.m. Därmed bifaller riksdagen motionerna 2004/05:Ju51, 2004/05:Ju352 yrkande 20, 2004/05:Ju356, 2004/05:Ju391 och 2004/05:Ju412 yrkandena 12 och 13.

Ställningstagande

Vi anser att det är nödvändigt att utveckla polisens arbetsmetoder för att kunna bemöta brottslighet av organiserad eller annan allvarlig karaktär. Den svenska polisen saknar i dag möjlighet att på ett effektivt sätt infiltrera kriminella organisationer och nätverk, bl.a. eftersom det inte finns möjlighet att förse polismän med skyddsidentiteter som tål granskning från t.ex. kriminellas sida. Beredningen för rättsväsendets utveckling har i delbetänkande Ökad effektivitet och rättssäkerhet i brottsbekämpningen föreslagit att sådana fingerade personuppgifter skall få antecknas i register, t.ex. folkbokföringen, och i dokument som utfärdas i skyddsidentiteten. I betänkandet föreslås vidare att ett vittne skall ha rätt att, om det föreligger synnerliga skäl, vägra yttra sig i syfte att röja sin eller någon annans skyddsidentitet respektive rätta identitet. Enligt vår mening är det angeläget att en sådan reglering som den föreslagna införs snarast i svensk rätt.

Det svenska tillträdet till 2000 års EU-konvention, dess tilläggsprotokoll och avtalet med Island och Norge innebär dessutom att Sverige måste acceptera att utländska tjänstemän agerar under skyddsidentitet här i riket. Vidare förbinder sig Sverige att biträda andra stater vid kontrollerade leveranser. Även om detta sker efter överenskommelse med svenska myndigheter och på svenska villkor är det anmärkningsvärt att det saknas svensk lagreglering på området. Arbetsmetoderna är visserligen inte nya för det svenska rättsväsendet, men eftersom de inte är lagreglerade kan gränsdragningsfrågor om vad som är tillåtet eller inte uppkomma.

Den svenska polisen använder i dag utan uttryckligt lagstöd provocativa åtgärder av olika slag i sin brottsbekämpande verksamhet. Vi anser att det är nödvändigt att åtgärderna regleras i lag. Det råder i vissa fall osäkerhet om vad som skall betraktas som en tillåten bevisprovokation respektive en otillåten brottsprovokation.

Det får ankomma på regeringen att snarast återkomma till riksdagen med ett lagförslag.

BILAGA 1

Förteckning över behandlade förslag

Proposition 2004/05:142

Proposition 2004/05:142 Marknadssmissbruk:

Riksdagen antar regeringens förslag till

2. lag om ändring i sekretesslagen (1980:100).

Proposition 2004/05:144

Proposition 2004/05:144 Internationell rättslig hjälp i brottmål:

Tillträde till 2000 års EU-konvention m.m.:

1. Regeringen föreslår att riksdagen godkänner konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.
2. Regeringen föreslår att riksdagen godkänner protokollet av den 16 oktober 2001 till konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.
3. Regeringen föreslår att riksdagen godkänner avtalet av den 19 december 2003 mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna.
4. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100).
5. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse.
6. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1992:543) om börs- och clearingsverksamhet.
7. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag.
8. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård.
9. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument.

10. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål.
11. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar.
12. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation.
13. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar.
14. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar.
15. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om investeringsfonder.
16. Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

Följdmotioner med anledning av prop. 2004/05:144

2004/05:Ju50 av Rolf Olsson m.fl. (v):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att Sverige, i enlighet med artikel 9.2 i tilläggsprotokollet till 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, skall kunna vägra att bistå med rättslig hjälp när det gäller politiska brott.

2004/05:Ju51 av Beatrice Ask m.fl. (m):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om lagstiftning avseende skyddsidentitet och kontrollerade leveranser.

Motioner från allmänna motionstiden hösten 2004

2004/05:Ju352 av Fredrik Reinfeldt m.fl. (m):

20. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om polisens operativa metoder.

2004/05:Ju356 av Anna Lilliehöök (m):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförts om brottsprovokation.

2004/05:Ju391 av Maud Ekendahl och Elizabeth Nyström (båda m):

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om behovet av täckidentiteter för särskilda polisspaningsuppdrag.

2004/05:Ju412 av Johan Pehrson m.fl. (fp):

12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om infiltration.
13. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om bevisprovokation.

BILAGA 2

Regeringens lagförslag i proposition 2004/05: 144

1 Förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 § sekretesslagen (1980:100)¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap. **4 §²**

Gäller förbud enligt denna lag mot att röja uppgift, får uppgiften inte heller i övrigt utnyttjas utanför den verksamhet i vilken sekretess gäller för uppgiften.

I insiderstrafflagen (2000:1086) finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem, lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete samt lagen (2003:1174) om *gemensamma utredningsgrupper* för brottsutredningar.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem, lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete samt lagen (2003:1174) om *vissa former av internationellt samarbete* i brottsutredningar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

¹ Lagen omtryckt 1992:1474.

² Senaste lydelse 2003:1175.

2 Förslag till lag om ändring i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1991:981) om värdepappersrörelse skall införas två nya paragrafer, 1 kap. 8 b och 8 c §§, samt närmast före 1 kap. 8 b och 8 c §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

Meddelandeförbud

8 b §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 8 a § får förordna att värdepappersbolaget samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 8 a § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**8 c §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 8 b §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

3 Förslag till lag om ändring i lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet,

dels att 8 kap. 4 § skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas två nya paragrafer, 2 kap. 10 och 11 §§, samt närmast före 2 kap. 10 och 11 §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

Meddelandeförbud

10 §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 9 § får förordna att börsen samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 9 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**11 §*

Till böter döms den som uppsåtligt eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 10 §.

8 kap.**4 §¹**

Bestämmelserna i 2 kap. 3 § om ansökan innan bolaget eller föreningen har registrerats och om verksamhetsplan, i 2 kap. 4 § om godkännande av bolagsordningen eller stadgar, i 2 kap. 5 § om kapital, i 2 kap. 6 § om styrelsens storlek och verkställande direktör, i 2 kap. 8 § om sekretess och i 2 kap. 9 § om uppgiftsskyldighet skall tillämpas även i fråga om clearingorganisation.

Bestämmelserna i 2 kap. 3 § om ansökan innan bolaget eller föreningen har registrerats och om verksamhetsplan, i 2 kap. 4 § om godkännande av bolagsordningen eller stadgar, i 2 kap. 5 § om kapital, i 2 kap. 6 § om styrelsens storlek och verkställande direktör, i 2 kap. 8 § om sekretess, i 2 kap. 9 § om uppgiftsskyldighet, i 2 kap. 10 § om meddelandeförbud och i 2 kap. 11 § om straffansvar skall tillämpas även i fråga om clearingorganisation.

I sin verksamhetsplan skall en clearingorganisation beskriva de huvudsakliga risker som är förenade med verksamheten och hur dessa risker skall hanteras (riskhanteringsplan).

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

¹ Senaste lydelse 2004:311.

4 Förslag till lag om ändring i lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag skall införas två nya paragrafer, 7 kap. 13 b och 13 c §§, samt närmast före 7 kap. 13 b och 13 c §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 kap.

Meddelandeförbud

13 b §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 13 a § får förordna att holdingföretaget samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 13 a § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**13 c §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 13 b §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

5 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård skall införas en ny paragraf, 11 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

11 a §

Tid för vistelse utanför det särskilda ungdomshemmet med stöd av 4 kap. 29 eller 31 § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål skall räknas in i verkställighetstiden.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

6 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument

Härigenom föreskrivs att det i lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument skall införas två nya paragrafer, 8 kap. 4 och 5 §§, samt närmast före 8 kap. 4 och 5 §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

Meddelandeförbud

4 §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 2 a § får förordna att den centrala värdepappersförvararen eller det kontoförande institutet samt förvararens eller institutets styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 2 a § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**5 §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 4 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

7 Förslag till lag om ändring i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål

dels att 1 kap. 2 §, 2 kap. 1, 2, 4 och 6–8 §§, 3 kap. 1 §, 4 kap. 8, 11, 13, 25 och 26 §§, 5 kap. 1, 2 och 10 §§ samt rubrikerna närmast före 4 kap. 25 § och rubrikerna närmast före 4 kap. 26 § och 5 kap. 10 § skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas sex nya paragrafer, 4 kap. 25 a–25 c §§ och 26 a–26 c §§, samt närmast före 4 kap. 25 a, 25 b, 26 a och 26 c §§ och närmast efter 4 kap. 26 § nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

2 §¹

Rättslig hjälp enligt denna lag omfattar följande åtgärder:

1. förhör i samband med förundersökning i brottmål,
2. bevisupptagning vid domstol,
3. telefonförhör,
4. förhör genom videokonferens,
5. kvarstad, beslag samt husrannsakan och andra åtgärder som avses i 28 kap. rättegångsbalken,
6. hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning,

7. tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning,

8. tillstånd till gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning,

7. hemlig kameraövervakning,
8. överförande av frihetsberövade för förhör m.m., och
9. rättsmedicinsk undersökning av en avliden person.

9. hemlig kameraövervakning,
10. överförande av frihetsberövade för förhör m.m., och
11. rättsmedicinsk undersökning av en avliden person.

Lagen hindrar inte att hjälp lämnas med annan åtgärd än sådan som anges i första stycket om det kan ske utan tvångsmedel eller annan tvångsåtgärd.

I fråga om överlämnande, utlämning och delgivning finns särskilda bestämmelser. Det finns också särskilda bestämmelser om rättslig hjälp i brottmål åt vissa internationella organ.

¹ Senaste lydelse 2003:1171.

2 kap.**1 §¹**

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–7 och 9 skall lämnas under de förutsättningar som gäller för en motsvarande åtgärd under en svensk förundersökning eller rättegång enligt rättegångsbalken eller annan lag eller författning och enligt de särskilda bestämmelserna i denna lag.

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 8 lämnas enligt de särskilda bestämmelserna i denna lag.

I 5 kap. 2 § finns bestämmelser om att den rättsliga hjälpen får förenas med villkor i vissa fall.

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–6, 9 och 11 skall lämnas under de förutsättningar som gäller för en motsvarande åtgärd under en svensk förundersökning eller rättegång enligt rättegångsbalken eller annan lag eller författning och enligt de särskilda bestämmelserna i denna lag.

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 7, 8 och 10 lämnas enligt de särskilda bestämmelserna i denna lag.

2 §²

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–4 och 8 får lämnas även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag. Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 5–7 och 9 får endast lämnas om den gärning som ansökan avser motsvarar ett brott enligt svensk lag (dubbel straffbarhet), om inte annat följer av 4 kap. 20 § beträffande husrannsakan och beslag.

Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 1–4, 7 och 10 får lämnas även om den gärning som ansökan avser inte motsvarar ett brott enligt svensk lag. Rättslig hjälp som avses i 1 kap. 2 § första stycket 5, 6, 8, 9 och 11 får endast lämnas om den gärning som ansökan avser motsvarar ett brott enligt svensk lag (dubbel straffbarhet), om inte annat följer av 4 kap. 20 § beträffande husrannsakan och beslag.

4 §

En ansökan om rättslig hjälp i Sverige enligt denna lag bör innehålla

- uppgift om den utländska domstol eller myndighet som handlägger ärendet,
- en beskrivning av det rättsliga förfarande som pågår,
- uppgift om den aktuella gärningen med tid och plats för denna, samt de bestämmelser som är tillämpliga i den ansökande staten,
- uppgift om vilken åtgärd som begärs och, i förekommande fall, i vilken egenskap en person skall höras,
- namn på och adress till de personer som är aktuella i ärendet.

I 4 kap. 8, 11, 14 och 29 §§ finns särskilda bestämmelser om vad en ansökan ytterligare skall innehålla vid vissa slag av

I 4 kap. 8, 11, 14, 25, 25 b, 25 c, 26 a och 29 §§ finns särskilda bestämmelser om vad en ansökan ytterligare skall innehålla vid vissa

¹ Senaste lydelse 2002:331.

² Senaste lydelse 2002:331.

åtgärder.

slag av åtgärder.

Om ärendet är brådskande eller om verkställighet önskas inom viss tidsfrist skall detta samt skälen härför anges.

En ansökan om rättslig hjälp skall göras skriftligen genom post, bud eller telefax. Den får även, efter överenskommelse i det enskilda fallet, översändas på annat sätt.

6 §

En ansökan om rättslig hjälp i Sverige enligt denna lag skall ges in till Justitiedepartementet, som lämnar ansökan till *Riksåklagaren* eller till behörig domstol om inte ansökan skall prövas av regeringen. Justitiedepartementet kan efter samråd med *Riksåklagaren* lämna ansökan direkt till behörig åklagare.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från *Norge* eller *Island* får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

En ansökan om rättslig hjälp i Sverige enligt denna lag skall ges in till Justitiedepartementet, som lämnar ansökan till *Åklagarmyndigheten* eller till behörig domstol om inte ansökan skall prövas av regeringen. Justitiedepartementet kan efter samråd med *Åklagarmyndigheten* lämna ansökan direkt till behörig åklagare.

En ansökan från en stat som är medlem i Europeiska unionen eller från *Island* eller *Norge* får göras direkt hos behörig åklagare eller domstol. Detsamma gäller om det i en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige har avtalats om att ansökan får skickas direkt.

7 §

En ansökan som enligt denna lag handläggs av domstol skall handläggas av den tingsrätt inom vars område den begärda åtgärden skall vidtas om inte annat föreskrivs i denna lag.

En ansökan som enligt denna lag handläggs av åklagare skall handläggas av den åklagare inom vars område den begärda åtgärden skall vidtas eller den åklagare som Riksåklagaren bestämmer.

En åklagare som är behörig att vidta en av flera begärda åtgärder får också, om det är lämpligt, vidta andra begärda åtgärder som en annan åklagare är behörig att vidta.

Är åklagaren eller tingsrätten inte behörig att handlägga ansökan skall denna överlämnas till behörig åklagare eller tingsrätt. Efter samråd får ansökan överlämnas också i annat fall om det är lämpligt.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar föreskrifter om vilka åklagare som är behöriga att handlägga ärenden enligt denna lag.

Om det kommer fram att en åklagare eller en tingsrätt inte är behörig att handlägga ansökan skall denna överlämnas till behörig åklagare eller tingsrätt. Efter samråd får ansökan överlämnas också i annat fall om det är lämpligt.

8 §

Har det begärts av den utländska myndigheten, skall den åklagare eller tingsrätt som handlägger ärendet bekräfta att ansökan tagits emot, om inte den begärda åtgärden kan vidtas genast.

Kan en begärd åtgärd inte vidtas inom den tidsfrist som angivits i ansökan och kan det antas att detta kommer att försvåra förfarandet i den ansökande staten, skall den åklagare eller tingsrätt som handlägger ärendet utan dröjsmål underrätta den utländska myndigheten om när den begärda åtgärden kan vidtas.

Om det under en åklagares handläggning av ett ärende om rättslig hjälp kommer fram att det kan vara lämpligt att vidta även en annan åtgärd än den som begärts, skall åklagaren omedelbart underrätta den ansökande staten om detta.

3 kap.

1 §

Bestämmelserna i 2 kap. 4 § första och tredje styckena skall tillämpas vid ansökan om rättslig hjälp utomlands, om inte annat följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige eller av krav från den mottagande staten.

I 4 kap. 9, 10 och 13 §§ finns särskilda bestämmelser om vad en ansökan om telefonförhör och förhör genom videokonferens skall innehålla.

I 4 kap. 9, 10, 13, 26 och 26 c §§ finns särskilda bestämmelser om vad en ansökan ytterligare skall innehålla vid vissa slag av åtgärder.

4 kap.

8 §

En utländsk myndighet får hålla telefonförhör med en person som befinner sig i Sverige och som samtycker till förhöret.

Om den utländska myndigheten behöver bistånd av en svensk åklagare eller domstol vid förhöret kan myndigheten ansöka om rättslig hjälp med telefonförhör. En sådan ansökan om rättslig hjälp i rättegång handläggs av tingsrätt. En ansökan om rättslig hjälp med telefonförhör under förundersökning handläggs av åklagare. Av ansökan skall det framgå att den som skall höras samtycker till telefonförhör.

Tidpunkten för ett förhör som avses i andra stycket och övriga praktiska frågor med anledning av förhöret skall beslutas efter samråd med myndigheten i den ansökande staten. Den som skall höras skall underrättas om tid och plats för förhöret. Identiteten och samtycket till telefonförhöret skall

Tidpunkten för ett förhör som avses i andra stycket och övriga praktiska frågor med anledning av förhöret skall beslutas efter samråd med myndigheten i den ansökande staten. Den som skall höras skall underrättas om tid och plats för förhöret. Identiteten och samtycket till telefonförhöret skall

kontrolleras. Om den ansökande staten begär det skall 11 § *första* stycket tillämpas. I så fall skall också 12 § tillämpas.

kontrolleras. Om den ansökande staten begär det *eller om det finns särskilda skäl* skall 11 § *andra* stycket tillämpas. I så fall skall också 12 § tillämpas.

11 §

En ansökan om rättslig hjälp med förhör genom videokonferens i rättegång med någon som befinner sig i Sverige skall handläggas av en tingsrätt som har de tekniska hjälpmedel som krävs för ett sådant förhör. *Av ansökan skall det framgå att den som skall höras samtycker till förhör genom videokonferens i rättegång.* Vid handläggningen i tingsrätten skall ärendet anses som en bevisupptagning utom huvudförhandling. Den som är part skall underrättas om tid och plats för bevisupptagningen men behöver kallas endast om han eller hon skall höras eller annars fullgöra något vid bevisupptagningen. Om det behövs får rätten besluta om biträde av tolk.

En ansökan om rättslig hjälp med förhör genom videokonferens i rättegång med någon som befinner sig i Sverige skall handläggas av en tingsrätt som har de tekniska hjälpmedel som krävs för ett sådant förhör. *Förhör med en tilltalad får ske endast om han eller hon samtycker till förhöret. Samtycket skall framgå av ansökan.*

Vid handläggningen i tingsrätten skall ärendet anses som en bevisupptagning utom huvudförhandling. Den som är part skall underrättas om tid och plats för bevisupptagningen men behöver kallas endast om han eller hon skall höras eller annars fullgöra något vid bevisupptagningen. Om det behövs får rätten besluta om biträde av tolk.

En ansökan om rättslig hjälp med förhör genom videokonferens under förundersökning skall handläggas av åklagare.

13 §

I ett mål eller ärende vid svensk domstol får domstolen, under förutsättning att videokonferens i rättegång är tillåten enligt svensk rätt, ansöka om rättslig hjälp med förhör vid *utländsk* myndighet genom videokonferens med en person som befinner sig i *en annan*

I ett mål eller ärende vid svensk domstol får domstolen, under förutsättning att videokonferens i rättegång är tillåten enligt svensk rätt, ansöka om rättslig hjälp med förhör vid myndighet *i en annan stat* genom videokonferens med en person som befinner sig i *den*

stat om det har avtalats om sådan rättslig hjälp i en internationell överenskommelse med den andra staten eller om den staten annars ger sådan hjälp. *Av ansökan* skall det framgå att den som skall höras samtycker till *förhör genom videokonferens*.

Åklagare får ansöka om rättslig hjälp vid utländsk myndighet med förhör genom videokonferens under förundersökning med en person som befinner sig i en annan stat om det har avtalats om sådan rättslig hjälp i en internationell överenskommelse med den andra staten eller om den staten annars ger sådan hjälp.

Hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

Hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning av någon i Sverige

En ansökan om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning av någon som befinner sig i Sverige handläggs av åklagare. Åklagaren skall genast pröva om det finns förutsättningar för åtgärden och i sådant fall ansöka om rättens tillstånd till åtgärden.

staten om det har avtalats om sådan rättslig hjälp i en internationell överenskommelse med den andra staten eller om den staten annars ger sådan hjälp. *När det gäller förhör med en tilltalad* skall det *av ansökan* framgå att den som skall höras samtycker till *förhöret*.

Rättslig hjälp och tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

Rättslig hjälp i Sverige med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

25 §

En ansökan om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning av någon som befinner sig i Sverige handläggs av åklagare. *Av ansökan skall det framgå under vilken tid åtgärden önskas och sådana uppgifter som behövs för att åtgärden skall kunna genomföras.* Åklagaren skall genast pröva om det finns förutsättningar för åtgärden och i sådant fall ansöka om rättens tillstånd till åtgärden.

Upptagningar och uppteckningar behöver inte granskas enligt 27 kap. 24 § rättegångsbalken. Upptagningar och uppteckningar får bevaras efter det att ärendet om rättslig hjälp har avslutats och återredovisning skett enligt 2 kap. 17 § endast om detta är tillåtet enligt 27 kap. 24 § rättegångsbalken.

Omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden från Sverige till den ansökande staten

25 a §

Rättens beslut enligt 25 § att tillåta hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning får verkställas genom omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden till den ansökande staten, om det kan ske under betryggande former. Verkställighet genom omedelbar överföring får endast ske i förhållande till en stat som är medlem i Europeiska unionen eller till Island eller Norge. Åklagaren prövar om förutsättningar för omedelbar överföring finns. Om omedelbar överföring av telemeddelanden sker, får upptagning eller uppteckning inte göras i Sverige.

Tekniskt bistånd i Sverige med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

25 b §

Tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning i form av omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden får lämnas i Sverige enligt denna paragraf.

Tekniskt bistånd lämnas på ansökan av en annan stat som är medlem i Europeiska unionen eller av Island eller Norge, om

1. teleavlyssningen eller teleövervakningen avser någon som befinner sig i en av dessa stater,

2. ansökan innehåller en bekräftelse på att ett beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning i en brottsutredning har meddelats i den ansökande staten, och

3. omedelbar överföring av telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden kan ske under betryggande former till den ansökande staten.

Av ansökan skall det framgå under vilken tid åtgärden önskas. Ansökan skall vidare innehålla sådana uppgifter som behövs för att åtgärden skall kunna genomföras. Om den person som ansökan avser inte befinner sig i den ansökande staten, skall det också framgå av ansökan att ett sådant tillstånd som avses i 26 a § har lämnats av den stat där personen finns.

Ansökan skall prövas av åklagare. För beslutet om tekniskt bistånd tillämpas bestämmelserna i 27 kap. 18 § första stycket, 19 § första stycket, 20 § andra stycket, 21 § andra och tredje styckena samt 23 § rättegångsbalken.

Om omedelbar överföring av telemeddelanden sker, får upptagning eller uppteckning inte göras i Sverige.

25 c §

Om en stat har begärt tekniskt bistånd enligt 25 b § men omedelbar överföring inte kan ske, skall åklagaren ge den ansökande staten tillfälle att få ansökan behandlad som en ansökan enligt 25 §. Prövningen av rättslig hjälp med hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning avser dock i detta fall någon som befinner sig i en annan stat. Om den person som åtgärden avser inte befinner sig i den ansökande staten, skall det av ansökan framgå att ett sådant tillstånd som avses i 26 a § har lämnats av den stat där personen finns.

Hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning av någon i utlandet

Rättslig hjälp och tekniskt bistånd i utlandet med hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

26 §

Om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning skall äga rum av någon som befinner sig i en annan stat och den andra staten kräver att ansökan först skall prövas av domstol i Sverige, får tingsrätten på begäran av svensk åklagare besluta att tillåta teleavlyssningen eller teleövervakningen.

Åklagare får ansöka hos en utländsk myndighet om rättslig hjälp eller tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning av någon som befinner sig i en annan stat eller i Sverige.

Om den andra staten kräver att ansökan först skall prövas av domstol i Sverige, får rätten på begäran av svensk åklagare pröva frågan om att tillåta den hemliga teleavlyssningen eller hemliga teleövervakningen som ansökan enligt första stycket avser.

Av ansökan enligt första stycket skall det framgå under vilken tid åtgärden önskas och sådana uppgifter som behövs för att åtgärden skall kunna genomföras. Om den andra staten kräver ett tillstånd enligt andra stycket, skall ansökan innehålla en bekräftelse på att ett sådant tillstånd har meddelats. Befinner sig den person som åtgärden avser inte i den stat där rättslig hjälp eller tekniskt bistånd söks, skall det av ansökan framgå att ett sådant tillstånd som avses i 26 c § har lämnats av den stat där personen finns.

Tillstånd till gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

Tillstånd i Sverige till gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

26 a §

En stat som är medlem i Europeiska unionen eller Island eller Norge får ansöka om tillstånd till att, utan svenskt bi-

träde, i en brottsutredning genomföra hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning av någon som befinner sig i Sverige. Ansökan handläggs av åklagare. Av ansökan skall det framgå under vilken tid åtgärden beräknas pågå. Ansökan skall också innehålla en bekräftelse på att ett beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning har meddelats i den ansökande staten.

Åklagaren skall genast pröva om det finns förutsättningar för hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning och, om så är fallet, ansöka om rättens tillstånd till åtgärden.

De förutsättningar som gäller enligt 27 kap. 18–22 §§ rättegångsbalken skall tillämpas vid tillståndsprövningen. Rätten skall även tillämpa motsvarande förfarande som anges i 27 kap. 26 och 28–30 §§ samma balk. Tingsrättens beslut får inte överklagas.

26 b §

Ett beslut enligt 26 a § skall meddelas inom 96 timmar från det att ansökan inkom eller, om det finns särskilda skäl, inom högst tolv dagar från ansökan.

Åklagaren skall genast underätta den ansökande staten när ett beslut enligt 26 a § har meddelats. Om tillstånd vägras, skall under rättelsen ange att teleavlyssningen eller teleövervakningen inte får ske eller omedelbart skall upphöra. I sådant fall skall under rättelsen även ange att det material som tagits upp eller hämtats in inte får användas eller att det endast får användas på de villkor som åklagaren ställer.

Tillstånd från en annan stat till gränsöverskridande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning

26 c §

Har beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning i en brottsutredning meddelats i Sverige och befinner sig den person som beslutet avser i en annan stat som är medlem i Europeiska unionen eller i Island eller Norge, får telemeddelanden eller uppgifter om telemeddelanden som befordras till eller från personen avlyssnas eller övervakas i den andra staten, utan hjälp från denna stat, om

1. åtgärden får ske enligt en internationell överenskommelse som är bindande mellan Sverige och den andra staten, och

2. den andra staten lämnar tillstånd till åtgärden.

Ansökan om tillstånd görs av åklagare. Av ansökan skall det framgå under vilken tid åtgärden beräknas pågå. Ansökan skall också innehålla en bekräftelse på att ett svenskt beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning har meddelats.

Om beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning har meddelats i Sverige men avlyssningen eller övervakningen inte har påbörjats när det blir känt att den person som åtgärden avser befinner sig i en sådan främmande stat som anges i första stycket, skall tillstånd från den andra staten sökas innan avlyssningen eller övervakningen påbörjas. Har avlyssningen eller övervakningen redan påbörjats i Sverige och vill åklagaren att avlyssningen eller övervakningen skall fortsätta i den andra staten, skall han eller hon omedelbart ansöka om tillstånd hos den andra staten. Avlyssningen eller övervakningen får i ett sådant fall fortsätta där

under den tid frågan om tillstånd prövas.

Vad som sägs i tredje stycket andra och tredje meningarna tillämpas på motsvarande sätt, om teleavlyssningen eller teleövervakningen genomförts med stöd av tillstånd i en främmande stat och det kommer fram att den person som åtgärden avser befinner sig i en annan stat än den som har meddelat tillståndet.

5 kap.

1 §

Har en svensk myndighet i ett ärende om rättslig hjälp fått uppgifter eller bevisning från en annan stat enligt en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige och som innehåller villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna eller bevisningen vid utredning av brott eller i ett rättsligt förfarande med anledning av brott, skall svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

Om en svensk myndighet i ett ärende om rättslig hjälp har fått uppgifter eller bevisning från en annan stat för att användas vid utredning av brott eller i ett rättsligt förfarande med anledning av brott och gäller på grund av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna eller bevisningen, skall svenska myndigheter följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

Bestämmelserna i första stycket skall tillämpas även beträffande villkor som en annan stat ställer upp för att på eget initiativ, utan samband med ett ärende, lämna rättslig hjälp i form av uppgifter eller bevisning för att användas vid utredning av brott eller i rättsligt förfarande med anledning av brott.

2 §

Rättslig hjälp som lämnas enligt denna lag får i enskilda fall förenas med villkor som är påkallade av hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt.

Rättslig hjälp som lämnas en annan stat enligt denna lag får i enskilda fall förenas med villkor som är påkallade med hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt. Detsamma gäller när rättslig hjälp, utan samband med ett

ärende, lämnas en annan stat i form av uppgifter och bevisning för att användas vid utredning av brott eller i ett rättsligt förfarande med anledning av brott.

Villkor som avses i första stycket får inte ställas upp om de strider mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Uppgiftsskyldighet

Uppgiftsskyldighet och meddelandeförbud m.m.

10 §¹

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse, 1 kap. 8 a § lagen (1991:981) om värdepappersrörelse, 2 kap. 9 § lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet, 7 kap. 13 a § lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag, 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 4 kap. 5 § lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar och 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om investeringsfonder.

Bestämmelser om uppgiftsskyldighet finns i 1 kap. 8 a § lagen (1991:981) om värdepappersrörelse, 2 kap. 9 § lagen (1992:543) om börs- och clearingverksamhet, 7 kap. 13 a § lagen (1994:2004) om kapitaltäckning och stora exponeringar för kreditinstitut och värdepappersbolag, 8 kap. 2 a § lagen (1998:1479) om kontoföring av finansiella instrument, 4 kap. 5 § lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar, 2 kap. 20 § lagen (2004:46) om investeringsfonder och 1 kap. 11 § lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse.

I de lagar som anges i första stycket finns även bestämmelser om meddelandeförbud och ansvarsbestämmelser för den som bryter mot ett sådant förbud.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

¹ Senaste lydelse 2004:327.

8 Förslag till lag om ändring i lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2002:149) om utgivning av elektroniska pengar skall införas två nya paragrafer, 4 kap. 6 och 7 §§, samt närmast före 4 kap. 6 och 7 §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

Meddelandeförbud

6 §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 5 § får förordna att institutet samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 5 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**7 §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 6 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

9 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation

Härigenom föreskrivs att 6 kap. 8 och 21 §§ lagen (2003:389) om elektronisk kommunikation skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 §

Bestämmelserna i 5–7 §§ gäller inte

1. när en myndighet eller en domstol behöver tillgång till sådana uppgifter som avses i 5 § för att lösa tvister,

2. för elektroniska meddelanden som befordras eller har expedierats eller beställts till eller från en viss adress i ett elektroniskt kommunikationsnät som omfattas av beslut om hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning, eller

2. för elektroniska meddelanden som befordras eller har expedierats eller beställts till eller från en viss adress i ett elektroniskt kommunikationsnät som omfattas av beslut om hemlig teleavlyssning, hemlig teleövervakning, *tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning eller med hemlig teleövervakning*, eller

3. i den utsträckning uppgifter som avses i 5 § är nödvändiga för att förhindra och avslöja obehörig användning av ett elektroniskt kommunikationsnät eller en elektronisk kommunikationstjänst.

21 §

Tystnadsplikt enligt 20 § första stycket gäller även för uppgift som hänför sig till

1. åtgärden att kvarhålla försändelser enligt 27 kap. 9 § rättegångsbalken, och

2. angelägenhet som avser användning av hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning enligt 27 kap. 18 eller 19 § rättegångsbalken.

2. angelägenhet som avser användning av hemlig teleavlyssning eller hemlig teleövervakning enligt 27 kap. 18 eller 19 § rättegångsbalken *eller tekniskt bistånd med hemlig teleavlyssning eller med hemlig teleövervakning enligt 4 kap. 25 b § lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

10 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar

dels att rubriken till lagen samt 1, 3 och 5–7 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas åtta nya paragrafer, 10–17 §§, samt närmast före 10 och 15 §§ nya rubriker av följande lydelse,

dels att det närmast före rubriken före 2 § skall införas en ny rubrik som skall lyda ”Gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar”.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Lag om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar

Lag om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar

1 §

Denna lag gäller för sådana gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar som inrättas mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en eller flera medlemsstater i Europeiska unionen med stöd av rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper.

Bestämmelserna i 2–9 §§ gäller för sådana gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar som inrättas mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en eller flera andra stater med stöd av

1. rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper, eller

2. konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater¹.

I 10–14 §§ finns bestämmelser om internationellt samarbete med kontrollerade leveranser.

Bestämmelserna i 15–17 §§ gäller överenskommelser mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en annan stat om samarbete som avser åtgärder i en brottsutredning som utförs av tjänstemän med skyddsidentitet.

¹ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1 (Celex 32000FO712 (02)).

3 §

En överenskommelse om att inrätta en gemensam utredningsgrupp får, om förundersökning pågår i Sverige avseende brottslighet som gruppen skall utreda, ingås av den åklagare eller myndighet som leder förundersökningen.

Om en gemensam utredningsgrupp inte kan inrättas med stöd av första stycket får en överenskommelse om att inrätta en sådan grupp ingås av

1. Riksåklagaren eller den åklagarmyndighet som Riksåklagaren bestämmer,

2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer,

3. Tullverket, eller

4. Kustbevakningen.

Av överenskommelsen skall det framgå vilka tjänstemän som ingår i den gemensamma utredningsgruppen och under vilken tid gruppen skall vara verksam.

Om en gemensam utredningsgrupp inte kan inrättas med stöd av första stycket får en överenskommelse om att inrätta en sådan grupp ingås av

1. Åklagarmyndigheten,

2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer,

3. Tullverket, eller

4. Kustbevakningen.

5 §

Har en svensk myndighet fått uppgifter genom en gemensam utredningsgrupp som inrättats med stöd av denna lag och innehåller *rambeslutet* villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna skall myndigheten följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

Har en svensk myndighet fått uppgifter genom en gemensam utredningsgrupp som inrättats med stöd av denna lag och gäller på grund av en överenskommelse som anges i 1 § första stycket villkor som begränsar möjligheten att använda uppgifterna skall myndigheten följa villkoren oavsett vad som annars är föreskrivet i lag eller annan författning.

6 §

Överlämnande av uppgifter eller bevisning från en svensk myndighet till en gemensam utredningsgrupp som inrättats med stöd av denna lag får i enskilda fall förenas med villkor som är nödvändiga av hänsyn till enskilds rätt eller som är nödvändiga från allmän synpunkt.

Villkor som avses i första stycket får inte ställas upp om de strider mot *rambeslutet*.

Villkor som avses i första stycket får inte ställas upp om de strider mot *den överenskommelse enligt 1 § första stycket som är tillämplig*.

7 §

Den svenska myndighet som överlämnat uppgifter eller bevisning och ställt villkor enligt 6 § får på begäran av en myndighet i den

Den svenska myndighet som överlämnat uppgifter eller bevisning och ställt villkor enligt 6 § får på begäran av en myndighet i den

andra staten medge undantag från villkoret. Detsamma gäller i fråga om villkor som följer direkt av rambeslutet.

andra staten medge undantag från villkoret. Detsamma gäller i fråga om villkor som följer direkt av *den överenskommelse enligt 1 § första stycket som är tillämplig.*

Kontrollerade leveranser

10 §

En ansökan från en myndighet i en annan stat om biträde med en kontrollerad leverans i Sverige skall handläggas av åklagare.

11 §

En ansökan om att en kontrollerad leverans skall företas utomlands får göras av åklagare eller, sedan åklagare har lämnat sitt tillstånd till åtgärden, av polismyndighet, Tullverket eller Kustbevakningen.

12 §

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar föreskrifter om vilka åklagare som är behöriga att handlägga ansökningar enligt 10 § eller göra ansökningar och pröva frågor om tillstånd enligt 11 §.

13 §

I fråga om uppgifter som en svensk myndighet har fått i ett ärende om kontrollerad leverans enligt denna lag, skall bestämmelserna i 5 § tillämpas, om detta följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Bestämmelserna i 6 och 7 §§ gäller även för ärenden om kontrollerad leverans enligt denna lag. Villkor enligt 6 § får dock inte ställas upp om de strider mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

14 §

Bestämmelserna om skadestånd i 8 och 9 §§ skall tillämpas i ett ärende om kontrollerad leverans enligt denna lag, om detta följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Brottsutredningar med användning av skyddsidentitet

15 §

En överenskommelse om bistånd i en brottsutredning som genomförs av tjänstemän med skyddsidentitet får, om en förundersökning pågår i Sverige om den brottslighet åtgärden avser, ingås av den åklagare eller polismyndighet som leder förundersökningen.

Om det inte pågår eller inleds någon förundersökning i Sverige om den brottslighet åtgärden avser, får en överenskommelse som avses i första stycket ingås av

- 1. Åklagarmyndigheten, eller*
- 2. Rikspolisstyrelsen eller den polismyndighet som Rikspolisstyrelsen bestämmer.*

Åtgärdens varaktighet och övriga praktiska frågor skall framgå av överenskommelsen.

16 §

I fråga om uppgifter som en svensk myndighet har fått i ett ärende om samarbete enligt 15 §, skall bestämmelserna i 5 § tillämpas, om detta följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Bestämmelserna i 6 och 7 §§ gäller även för ärenden om samarbete enligt 15 §. Villkor enligt 6 § får dock inte ställas upp om de strider mot en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

17 §

Bestämmelserna om skadestånd i 8 och 9 §§ skall tillämpas vid samarbete enligt 15 §, om detta följer av en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

11 Förslag till lag om ändring i lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (2003:1174) om vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §²

Bestämmelserna i 2–9 §§ gäller för sådana gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar som inrättas mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en eller flera andra stater med stöd av

1. rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper, *eller*

2. konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.

1. rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper,

2. konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, *eller*

3. *avtalet av den 19 december 2003 mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna*³.

I 10–14 §§ finns bestämmelser om internationellt samarbete med kontrollerade leveranser.

Bestämmelserna i 15–17 §§ gäller överenskommelser mellan myndigheter i Sverige och myndigheter i en annan stat om samarbete som avser åtgärder i en brottsutredning som utförs av tjänstemän med skyddsidentitet.

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

¹ Senaste lydelse av lagens rubrik lagförslag 2.10.

² Senaste lydelse lagförslag 2.10.

³ EUT L 26, 29.1.2004, s. 3 (Celex 22004A0129 (01)).

12 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:46) om investeringsfonder

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2004:46) om investeringsfonder skall införas två nya paragrafer, 2 kap. 20 a och 20 b §§, samt närmast före 2 kap. 20 a och 20 b §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

Meddelandeförbud

20 a §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 20 § får förordna att fond-bolaget eller förvaringsinstitutet samt bolagets eller institutets styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 20 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbe-gränsat, med möjlighet till för-längning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbe-gränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersök-ningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**20 b §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 20 a §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

13 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse

Härigenom föreskrivs att det i lagen (2004:297) om bank- och finansieringsrörelse skall införas två nya paragrafer, 1 kap. 12 och 13 §§, samt närmast före 1 kap. 12 och 13 §§ nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

Meddelandeförbud

12 §

Den undersökningsledare eller åklagare som begär uppgifter enligt 11 § får förordna att kreditinstitutet samt dess styrelseledamöter och anställda inte får röja för kunden eller för någon utomstående att uppgifter har lämnats enligt 11 § eller att det pågår en förundersökning eller ett ärende om rättslig hjälp i brottmål.

Ett sådant förbud får meddelas om det krävs för att en utredning om brott inte skall äventyras eller för att uppfylla en internationell överenskommelse som är bindande för Sverige.

Förbudet skall vara tidsbegränsat, med möjlighet till förlängning, och får inte avse längre tid än vad som är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet. I ett ärende om rättslig hjälp i brottmål får dock förbudet tidsbegränsas endast om den stat eller mellanfolkliga domstol som ansökt om rättslig hjälp samtycker till detta.

Om ett förbud inte längre är motiverat med hänsyn till syftet med förbudet, skall undersökningsledaren eller åklagaren besluta att förordnandet skall upphöra.

*Ansvarsbestämmelse**13 §*

Till böter döms den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet bryter mot ett meddelandeförbud enligt 12 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005.

BILAGA 3

Regeringens lagförslag i proposition 2004/05: 142

Förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100)

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 4 §, 5 kap. 1 § samt 8 kap. 5 § sekretesslagen (1980:100)¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

4 §²

Gäller förbud enligt denna lag mot att röja uppgift, får uppgiften inte heller i övrigt utnyttjas utanför den verksamhet i vilken sekretess gäller för uppgiften.

I *insiderstrafflagen (2000:1086)* finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

I *lagen (2005:000) om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument* finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i *lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål*, *lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete*, *lagen (2000:344) om Schengens informationssystem*, *lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete* samt *lagen (2003:1174) om gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar*.

5 kap.

1 §³

Sekretess gäller för uppgift som hänför sig till

1. förundersökning i brottmål,
2. angelägenhet, som avser användning av tvångsmedel i sådant mål eller i annan verksamhet för att förebygga brott,
3. verksamhet som rör utredning i frågor om näringsförbud eller förbud att lämna juridiskt eller ekonomiskt biträde,
4. åklagarmyndighets, polismyndighets, Skatteverkets, Tullverkets eller Kustbevakningens verksamhet i övrigt för att förebygga, uppdaga, utreda eller beivra brott, eller
5. Finansinspektionens verksamhet som rör övervakning enligt *insiderstrafflagen (2000:1086)*,

5. Finansinspektionens verksamhet som rör övervakning enligt *lagen (2005:000) om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument*,

om det kan antas att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas eller den framtida verksamheten skadas om uppgiften röjs.

¹ Lagen omtryckt 1992:1474.

² Senaste lydelse 2003:1175.

³ Senaste lydelse 2003:651.

För uppgift som hänför sig till sådan underrättelseverksamhet som avses i 3 § polisdatalagen (1998:622) eller som i annat fall hänför sig till Säkerhetspolisens verksamhet för att förebygga eller avslöja brott mot rikets säkerhet eller förebygga terroristbrott enligt 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott gäller sekretess, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas eller den framtida verksamheten skadas. Detsamma gäller uppgift som hänför sig till sådan underrättelseverksamhet som avses i 2 § lagen (1999:90) om behandling av personuppgifter vid Skatteverkets medverkan i brottsutredningar samt sådan underrättelseverksamhet som avses i 2 § lagen (2001:85) om behandling av personuppgifter vid Tullverkets brottsbekämpande verksamhet.

Sekretess enligt första och andra styckena gäller i annan verksamhet hos myndighet för att biträda åklagarmyndighet, polismyndighet, Skatteverket, Tullverket eller Kustbevakningen med att förebygga, uppdaga, utreda eller beivra brott samt hos tillsynsmyndighet i konkurs och inom exekutionsväsendet för uppgift som angår misstanke om brott.

Utan hinder av sekretessen enligt andra stycket kan enskild få uppgift om huruvida han eller hon förekommer i Säkerhetspolisens register med anledning av den verksamhet som bedrevs med stöd av

1. personalkontrollkungörelsen (1969:446) och de tilläggsföreskrifter som utfärdats med stöd av den,
2. förordningen den 3 december 1981 med vissa bestämmelser om verksamheten vid rikspolisstyrelsens säkerhetsavdelning, eller
3. motsvarande äldre bestämmelser.

Sekretess gäller inte för uppgift som hänför sig till sådan verksamhet hos Säkerhetspolisens som avses i andra stycket om uppgiften har införts i en allmän handling före år 1949. I fråga om annan uppgift i allmän handling som hänför sig till sådan verksamhet som avses i andra stycket gäller sekretessen i högst sjuttio år. I fråga om uppgift i allmän handling i övrigt gäller sekretessen i högst fyrtio år.

8 kap.

5 §⁴

Sekretess gäller i statlig myndighets verksamhet, som består i tillståndsgivning eller tillsyn med avseende på bank- och kreditväsendet, värdepappersmarknaden eller försäkringsväsendet, för uppgift om

1. affärs- eller driftförhållanden hos den som myndighetens verksamhet avser, om det kan antas att han lider skada om uppgiften röjs,
2. ekonomiska eller personliga förhållanden för annan, som har trätt i affärsförbindelse eller liknande förbindelse med den som myndighetens verksamhet avser.

I ärende hos statlig myndighet om innehav av

1. aktier i bankaktiebolag, kreditmarknadsbolag, värdepappersbolag eller försäkringsaktiebolag,
2. andelar i medlemsbank eller kreditmarknadsförening, eller
3. aktier eller andelar i börs, auktoriserad marknadsplats eller clearingorganisation

⁴ Senaste lydelse 2004:303.

gäller sekretess för uppgift om enskilda personliga eller ekonomiska förhållanden om det kan antas att den enskilde lider skada eller men om uppgiften röjs. Sekretess gäller inte för beslut av myndigheten och inte heller för uppgift som erhållits från annan myndighet om uppgiften inte är sekretessbelagd där.

Sekretess gäller vidare i statlig myndighets verksamhet, som består i övervakning enligt *insiderstrafflagen* (2000:1086), övervakning enligt *lagen* (2000:1087) om anmälnings-skyldighet för vissa innehav av finansiella instrument, övervakning enligt *lagen* (1991:980) om handel med finansiella instrument, kontroll enligt *lagen* (1996:1006) om anmälningsplikt avseende viss finansiell verksamhet eller kontroll enligt *lagen* (2004:299) om inlåningsverksamhet, för sådan uppgift om enskilda ekonomiska eller personliga förhållanden, vilken på begäran har lämnats av någon som är skyldig att lämna uppgifter till myndigheten. Rör uppgiften den uppgiftsskyldige gäller dock sekretess endast om denne kan antas lida skada eller men om uppgiften röjs och sekretess inte motverkar syftet med uppgiftsskyldigheten.

Sekretess gäller vidare i statlig myndighets verksamhet, som består i övervakning enligt *lagen* (2005:000) om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument, övervakning enligt *lagen* (2000:1087) om anmälnings-skyldighet för vissa innehav av finansiella instrument, övervakning enligt *lagen* (1991:980) om handel med finansiella instrument, kontroll enligt *lagen* (1996:1006) om anmälningsplikt avseende viss finansiell verksamhet eller kontroll enligt *lagen* (2004:299) om inlåningsverksamhet, för sådan uppgift om enskilda ekonomiska eller personliga förhållanden, vilken på begäran har lämnats av någon som är skyldig att lämna uppgifter till myndigheten. Rör uppgiften den uppgiftsskyldige gäller dock sekretess endast om denne kan antas lida skada eller men om uppgiften röjs och sekretess inte motverkar syftet med uppgiftsskyldigheten.

Sekretess gäller, i den mån riksdagen har godkänt avtal härom med främmande stat eller mellanfolklig organisation, hos myndighet i verksamhet som avses i första–tredje styckena för sådan uppgift om affärs- eller driftförhållanden och ekonomiska eller personliga förhållanden som myndigheten erhållit enligt avtalet. Samma sekretess gäller hos Finansinspektionen, i den mån regeringen föreskriver det, om inspektionen från utländsk myndighet eller utländskt organ erhållit uppgifter enligt annat avtal. Föreskrifterna i 14 kap. 1–3 §§ får inte i fråga om denna sekretess tillämpas i strid med avtalet.

Regeringen kan för särskilt fall förordna om undantag från sekretessen enligt första stycket 1, om den finner det vara av vikt att uppgiften lämnas.

Utan hinder av sekretess får uppgift enligt första stycket lämnas till en börs om uppgiften behövs för att börsen skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt *lagen* (1992:543) om börs- och clearingverksamhet eller annan författning.

I fråga om uppgift i allmän handling gäller sekretessen i högst tjugo år.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2005. Äldre bestämmelser gäller alltså i fråga om uppgifter som hänför sig till verksamhet som rör övervakning enligt insiderstrafflagen (2000:1086)

BILAGA 4

Utskottets lagförslag

Utskottets förslag till ändring i regeringens förslag till lag om ändring i sekretesslagen (1980:100)

*Nuvarande lydelse**Utskottets förslag***1 kap.****4 §**

Gäller förbud enligt denna lag mot att röja uppgift, får uppgiften inte heller i övrigt utnyttjas utanför den verksamhet i vilken sekretess gäller för uppgiften.

I *insiderstrafflagen* (2000:1086) finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem, lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete samt lagen (2003:1174) om *gemensamma utredningsgrupper för brottsutredningar*.

I *lagen* (2005:000) om straff för marknadsmissbruk vid handel med finansiella instrument finns bestämmelser om förbud att utnyttja eller röja vissa uppgifter som är ägnade att väsentligt påverka kursen på finansiella instrument.

Bestämmelser som begränsar möjligheten att utnyttja vissa uppgifter som en svensk myndighet har fått från en myndighet i en annan stat finns i lagen (2000:562) om internationell rättslig hjälp i brottmål, lagen (2000:343) om internationellt polisiärt samarbete, lagen (2000:344) om Schengens informationssystem, lagen (2000:1219) om internationellt tullsamarbete samt lagen (2003:1174) om *vissa former av internationellt samarbete i brottsutredningar*.

BILAGA 5

2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål

**Rådets akt
av den 29 maj 2000**

**om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen
upprätta konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan
Europeiska unionens medlemsstater
(2000/C 197/01)**

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA AKT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och artikel 34.2 d i detta,

med beaktande av medlemsstaternas initiativ,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹, och

av följande skäl:

- (1) I syfte att förverkliga unionens mål bör reglerna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater förbättras och en konvention enligt bilagan bör därför upprättas.
- (2) Några av konventionens bestämmelser ligger inom tillämpningsområdet för artikel 1 i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket².
- (3) Detta gäller artiklarna 3, 5, 6, 7, 12 och 23 och, i den mån de berör artikel 12, artiklarna 15 och 16 och, i den mån den berör de artiklar som det hänvisas till, artikel 1.
- (4) De förfaranden som anges i avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda

¹ Yttrande avgett den 17 februari 2000 (ännu inte offentliggjort i EGT).

² EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

stater associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket³ har iakttagits när det gäller dessa bestämmelser.

- (5) När antagandet av föreliggande akt anmäls till Republiken Island och Konungariket Norge i enlighet med artikel 8.2 a i ovannämnda avtal, kommer dessa båda stater att underrättas särskilt om innehållet i artikel 29 om ikraftträdandet för Island och Norge och de kommer att uppmanas att, när de underrättar rådet och kommissionen om att alla konstitutionella krav har uppfyllts, lägga fram de relevanta förklaringarna enligt artikel 24 i konventionen.

RÅDET HAR BESLUTAT att upprätta den konvention vars text bifogas och som denna dag har undertecknats av företrädarna för medlemsstaternas regeringar,

RÅDET REKOMMENDERAR att den antas av medlemsstaterna i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser,

RÅDET UPPMANAR medlemsstaterna att inleda de förfaranden som skall tillämpas härvidlag före den 1 januari 2001.

Utfärdad i Bryssel den 29 maj 2000.

På rådets vägnar
Ordförande
A. Costa

³ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

BILAGA

KONVENTION,

upprättad av rådet på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA till denna konvention, Europeiska unionens medlemsstater,

SOM HÄNVISAR till rådets akt om att upprätta konventionen om ömsesidig rättslig hjälp (tidigare inbördes rättshjälp) i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater,

SOM ÖNSKAR förbättra det straffrättsliga samarbetet mellan unionens medlemsstater, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om skydd av individens frihet,

SOM UNDERSTRYCKER medlemsstaternas gemensamma intresse av att säkerställa att den ömsesidiga rättsliga hjälpen mellan medlemsstaterna ges på ett snabbt och effektivt sätt som är förenligt med de grundläggande principerna i deras nationella lagstiftning och som iakttar de individens rättigheter och principer som innesluts i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950,

SOM UTTRYCKER sitt förtroende för sina rättssystemss uppbyggnad och tillämpning och för alla medlemsstaters förmåga att garantera en opartisk rättegång,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att komplettera den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål av den 20 april 1959 och andra gällande konventioner på detta område med en Europeiska unionens konvention,

SOM ERKÄNNER att bestämmelserna i dessa konventioner förblir tillämpliga på alla frågor som inte omfattas av den här konventionen,

SOM BEAKTAR att medlemsstaterna fäster vikt vid att stärka det rättsliga samarbetet, samtidigt som de fortsätter att tillämpa proportionalitetsprincipen,

SOM ERINRAR OM att i denna konvention regleras ömsesidig rättslig hjälp i brottmål på grundval av principerna i 1959 års konvention,

SOM KONSTATERAR att artikel 20 i den här konventionen omfattar vissa särskilda situationer som rör avlyssning av telemeddelanden, utan att ha någon inverkan på andra sådana situationer utanför konventionens räckvidd,

SOM KONSTATERAR att de allmänna principerna i internationell rätt är tillämpliga i situationer som inte omfattas av denna konvention,

SOM ERKÄNNER att denna konvention inte påverkar medlemsstaternas ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten, och att det åligger varje medlemsstat att i enlighet med artikel 33 i Fördraget om Europeiska unionen bestämma på vilka villkor den kommer att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten,

HAR ENATS OM FÖLJANDE.

AVDELNING I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Sambandet med andra konventioner om ömsesidig rättslig hjälp

1. Syftet med denna konvention är att komplettera bestämmelserna samt underlätta tillämpningen i Europeiska unionens medlemsstater av

- a) den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp (tidigare inbördes rättshjälp) i brottmål av den 20 april 1959, nedan kallad Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp,
- b) tilläggsprotokollet av den 17 mars 1978 till Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp,
- c) de bestämmelser om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (nedan kallad tillämpningskonventionen till Schengenavtalet) som inte upphävs enligt artikel 2.2,
- d) kapitel 2 i fördraget om utlämning och ömsesidig rättslig hjälp (tidigare inbördes rättshjälp) i brottmål mellan Konungariket Belgien, Storhertigdömet Luxemburg och Konungariket Nederländerna av den 27 juni 1962, ändrat genom protokollet av den 11 maj 1974 (nedan kallat Beneluxfördraget) inom ramen för förbindelserna mellan medlemsstaterna i den ekonomiska unionen Benelux.

2. Den här konventionen påverkar inte tillämpligheten av mer förmånliga bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstater och inte heller, enligt artikel 26.4 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp, sådana överenskommelser om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål som träffats på grundval av enhetlig lagstiftning eller enligt en särskild ordning som medger ömsesidigt verkställande av åtgärder för rättslig hjälp på deras respektive territorium.

Artikel 2

Bestämmelser som berör Schengenregelverket

1. Bestämmelserna i artiklarna 3, 5, 6, 7, 12 och artikel 23, i den mån de berör artikel 12, artiklarna 15 och 16 och, i den mån den berör de artiklar som det hänvisas till, artikel 1, utgör åtgärder som ändrar eller bygger på de bestämmelser som avses i bilaga A till det avtal som ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge

angående dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.¹

2. Bestämmelserna i artikel 49 a samt artiklarna 52, 53 och 73 i tillämpningskonventionen till Schengenavtalet skall upphöra att gälla.

Artikel 3

Förfaranden i samband med vilka rättslig hjälp också skall ges

1. Ömsesidig rättslig hjälp skall också ges i förfaranden som inletts av administrativa myndigheter för sådana gärningar som är straffbara enligt den nationella lagstiftningen i den ansökande eller anmodade medlemsstaten, eller i båda, såsom överträdelse av rättsregler och då beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål.

2. Ömsesidig rättslig hjälp skall också ges i samband med straffrättsliga förfaranden och de förfaranden som avses i punkt 1, som hänför sig till gärningar eller överträdelse för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar i den ansökande medlemsstaten.

Artikel 4

Formaliteter och förfaranden för verkställandet av framställningar om ömsesidig rättslig hjälp

1. När ömsesidig rättslig hjälp beviljas skall den anmodade medlemsstaten iakttä de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den ansökande medlemsstaten, om inte annat föreskrivs i denna konvention och under förutsättning att dessa formaliteter och förfaranden inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den anmodade medlemsstaten.

2. Den anmodade medlemsstaten skall verkställa framställningen om rättslig hjälp så snart som möjligt och skall ta största möjliga hänsyn till de rättegångsfrister och andra frister som anges av den ansökande medlemsstaten. Den ansökande medlemsstaten skall ange skälen till dessa frister.

3. Om en framställningen inte alls eller endast delvis kan verkställas i enlighet med den ansökande medlemsstatens krav, skall den anmodade medlemsstatens myndigheter utan dröjsmål underrätta den ansökande medlemsstatens myndigheter och ange på vilka villkor framställningen skulle kunna verkställas. Den ansökande och den anmodade medlemsstatens myndigheter kan därefter enas om att vidta ytterligare

¹ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

åtgärder som rör framställningarna, vid behov genom att göra åtgärderna avhängiga av dessa villkor.

4. Om man kan förutse att den av den ansökande medlemsstaten fastställda tidsfristen för att framställningen skall kunna verkställas inte kan hållas, och om de skäl som avses i punkt 2, andra meningen, tydligt visar att varje försening kommer att leda till väsentliga störningar av förfarandet i den ansökande medlemsstaten, skall den anmodade medlemsstatens myndigheter omgående meddela den beräknade tid som behövs för att verkställa framställningen. Den ansökande medlemsstatens myndigheter skall omgående meddela om de ändå håller fast vid sin framställning. Den ansökande och den anmodade medlemsstatens myndigheter kan därefter komma överens om vilka ytterligare åtgärder som skall vidtas i fråga om framställningen.

Artikel 5

Översändande och delgivning av rättegångshandlingar

1. Varje medlemsstat skall översända rättegångshandlingar som rör personer som vistas på en annan medlemsstats territorium direkt till dessa personer med post.

2. Rättegångshandlingar får översändas genom den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter endast om

- a) adressen till den person för vilken handlingarna är avsedd är okänd eller osäker, eller
- b) det enligt de rättegångsregler som är tillämpliga i den ansökande medlemsstaten krävs ett annat bevis för delgivning av handlingen med adressaten än det bevis som kan erhållas med post, eller
- c) det inte har varit möjligt att delge handlingen med post, eller
- d) den ansökande medlemsstaten har välgrundade skäl att anse att sändande med post inte skulle ge resultat eller är olämpligt.

3. När det finns anledning att anta att adressaten inte förstår det språk som handlingen är avfattad på, skall handlingen, eller åtminstone de viktigaste delarna av den, översättas till språket (något av språken) i den medlemsstat på vars territorium adressaten vistas. Om den myndighet som har utfärdat rättegångshandlingen känner till att adressaten endast förstår ett annat språk, skall handlingen, eller åtminstone de viktigaste delarna av den, översättas till detta andra språk.

4. Alla rättegångshandlingar skall åtföljas av ett meddelande om att adressaten hos den myndighet som har utfärdat handlingen eller hos andra myndigheter i den medlemsstaten kan få upplysningar om sina

rättigheter och skyldigheter när det gäller handlingen. Punkt 3 skall också vara tillämplig på detta meddelande.

5. Denna artikel skall inte påverka tillämpningen av artiklarna 8, 9 och 12 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp samt artiklarna 32, 34 och 35 i Beneluxfördraget.

Artikel 6

Översändande av framställningar om ömsesidig rättslig hjälp

1. Framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och sådant informationsutbyte på eget initiativ som avses i artikel 7 skall göras skriftligen, eller på annat sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning, så att den mottagande medlemsstaten kan fastställa äktheten. Sådana framställningar skall göras direkt mellan de rättsliga myndigheter som har behörighet att inleda och verkställa dem på ett visst territorium, och skall besvaras genom samma kanaler om inte annat föreskrivs i den här artikeln.

All information som lämnas av en medlemsstat med tanke på lagföring inför en annan medlemsstats domstol i den mening som avses i artikel 21 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 42 i Beneluxfördraget, kan göras genom direkta kontakter mellan de behöriga rättsliga myndigheterna.

2. Punkt 1 skall inte påverka möjligheten att i särskilda fall sända eller återsända framställningar

- a) mellan en medlemsstats centrala myndighet och en annan medlemsstats centrala myndighet, eller
- b) mellan en medlemsstats rättsliga myndighet och en annan medlemsstats centrala myndighet.

3. Trots vad som sägs i punkt 1 får Förenade kungariket respektive Irland, när de lämnar den underrättelse som föreskrivs i artikel 27.2, förklara att framställningar och meddelanden till dem skall skickas till dem via den centrala myndigheten i respektive land, i enlighet med vad som anges i förklaringen. Dessa båda medlemsstater får när som helst genom ytterligare en förklaring begränsa räckvidden av en sådan förklaring i syfte att ge större verkan åt punkt 1. De skall göra detta när bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i tillämpningskonventionen till Schengenavtalet sätts i kraft för dem.

Varje medlemsstat får tillämpa ömsesidighetsprincipen i fråga om ovan nämnda förklaringar.

4. Varje framställning om ömsesidig rättslig hjälp som är brådskande får för att vinna tid göras genom Internationella kriminalpolisorganisationen

(Interpol) eller varje organ som är behörigt enligt bestämmelser som antagits i enlighet med Fördraget om Europeiska unionen.

5. Om den behöriga myndigheten för framställningar enligt artiklarna 12, 13 eller 14 i den ena medlemsstaten är en rättslig eller central myndighet och i den andra medlemsstaten en polis- eller tullmyndighet, får framställningar göras och besvaras direkt mellan dessa myndigheter. Punkt 4 är tillämplig på sådana kontakter.

6. Om den behöriga myndigheten för framställningar om ömsesidig rättslig hjälp vid förfaranden enligt artikel 3.1 är en rättslig myndighet eller en central myndighet i en medlemsstat och en administrativ myndighet i den andra medlemsstaten, får framställningar göras och besvaras direkt mellan dessa myndigheter.

7. När de lämnar den underrättelse som anges i artikel 27.2, får varje medlemsstat förklara att den inte är bunden av första meningen i punkt 5 eller av punkt 6 i den här artikeln, eller någon av dem, eller att den endast kommer att tillämpa dessa bestämmelser på vissa villkor, vilka den skall ange. En sådan förklaring kan när som helst återkallas eller ändras.

8. Följande framställningar eller underrättelser skall göras via medlemsstaternas centrala myndigheter:

- a) Framställningar om tillfälligt överförande eller transitering av frihetsberövade personer enligt artikel 9 i den här konventionen, artikel 11 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 33 i Beneluxfördraget,
- b) Utdrag ur straffregistren enligt artikel 22 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 43 i Beneluxfördraget. Dock får framställningar om kopior av utdrag ur straffregistren och beslut som anges i artikel 4 i tilläggsprotokollet till Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp riktas direkt till de behöriga myndigheterna.

Artikel 7

Informationsutbyte på eget initiativ

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter får inom ramen för sin nationella lagstiftning utan särskild framställning utbyta information om såväl brott som sådana överträdelser av rättsregler som avses i artikel 3.1, om bestraffningen av brottet eller handläggningen av överträdelserna omfattas av den mottagande myndighetens behörighet vid den tidpunkt då informationen lämnas.

2. Den myndighet som tillhandahåller informationen får, i enlighet med sin nationella lagstiftning, ställa villkor för den mottagande myndighetens användning av informationen.

3. Den mottagande myndigheten skall vara bunden av dessa villkor.

AVDELNING II

FRAMSTÄLLNINGAR OM SÄRSKILDA FORMER AV ÖMSESIDIG RÄTTSLIG HJÄLP

Artikel 8

Återställande

1. På begäran av den ansökande medlemsstaten och utan att det påverkar rättigheterna för tredje man i god tro, får den anmodade medlemsstaten ställa olagligt förvärvade föremål till den ansökande statens förfogande i syfte att de skall återställas till den rätta ägaren.

2. Vid tillämpningen av artiklarna 3 och 6 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp, liksom artikel 24.2 och artikel 29 i Beneluxfördraget, får den anmodade medlemsstaten, antingen före eller efter det att föremål överlämnas till den ansökande medlemsstaten avstå från dem, om detta kan underlätta återställandet av föremålen till den rätte ägaren. Rättigheterna för tredje man i god tro skall inte påverkas.

3. Om den anmodade medlemsstaten avstår från föremålen innan dessa överlämnas till den ansökande medlemsstaten skall den inte göra anspråk på någon rätt till säkerhet eller annan regressrätt i kraft av lagbestämmelserna om skatt eller tull på dessa föremål.

Ett sådant avstående som avses i punkt 2 skall inte inverka på den anmodade medlemsstatens rätt att ta ut skatt eller tull hos den rätte ägaren.

Artikel 9

Tillfälligt överförande av frihetsberövade personer i utredningssyfte

1. När det finns en överenskommelse mellan de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter får en medlemsstat som har begärt en utredning där det krävs att en person som är frihetsberövad på dess eget territorium är närvarande, tillfälligt överföra denna person till den medlemsstat där utredningen skall äga rum.

2. Överenskommelsen skall omfatta villkoren för personens tillfälliga överförande samt den tidsfrist inom vilken han eller hon måste återföras till den ansökande medlemsstatens territorium.

3. När den berörda personens samtycke till överförandet krävs skall en förklaring om samtycke eller en kopia av förklaringen omgående lämnas till den anmodade medlemsstaten.

4. Tiden för frihetsberövande på den anmodade medlemsstats territorium skall avräknas från den tid som den berörda personen är eller kommer att vara frihetsberövad på den ansökande medlemsstats territorium.

5. Bestämmelserna i artikel 11.2 och 11.3 samt artiklarna 12 och 20 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp skall i tillämpliga delar gälla för den här artikeln.

6. När de lämnar den underrättelse som anges i artikel 27.2 får varje medlemsstat förklara att det för en överenskommelse enligt punkt 1 i den här artikeln krävs samtycke enligt punkt 3 i den här artikeln, eller att det krävs samtycke under vissa förutsättningar som anges i förklaringen.

Artikel 10

Förhör genom videokonferens

1. Om en person befinner sig på en medlemsstats territorium och skall höras som vittne eller sakkunnig av en annan medlemsstats rättsliga myndigheter får den senare staten, om det är omöjligt eller olämpligt för den person som skall förhöras att inställa sig personligen i den medlemsstaten, begära att förhöret äger rum genom videokonferens enligt punkterna 2-8.

2. Den anmodade medlemsstaten skall medge förhör genom videokonferens under förutsättning att denna metod inte strider mot dess grundläggande rättsprinciper och på villkor att tekniska hjälpmedel finns tillgängliga för att genomföra förhöret. Om den anmodade medlemsstaten inte har tillgång till de tekniska hjälpmedel som behövs för en videokonferens får den ansökande medlemsstaten ställa dessa till förfogande efter ömsesidig överenskommelse.

3. I framställningar om förhör genom videokonferens skall, förutom den information som anges i artikel 14 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 37 i Beneluxfördraget, anges skälet till att det inte är önskvärt eller möjligt för vittnet eller den sakkunnige att vara närvarande personligen samt namnet på den rättsliga myndigheten och de personer som kommer att hålla förhöret.

4. Den anmodade medlemsstats rättsliga myndighet skall kalla den berörda personen att inställa sig enligt de förfaranden som anges i landets lagstiftning.

5. För förhör genom videokonferens skall följande bestämmelser gälla:

- a) Den anmodade medlemsstatens rättsliga myndighet skall vara närvarande vid förhöret, vid behov biträdd av en tolk, och skall också vara ansvarig för att kontrollera både identiteten hos den person som skall höras och för att den anmodade medlemsstatens grundläggande rättsprinciper iakttas. Om den anmodade medlemsstatens rättsliga myndighet anser att den anmodade medlemsstatens grundläggande rättsprinciper åsidosätts under förhöret, skall den omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att förhöret fortsätter i enlighet med dessa principer.
- b) Den ansökande och den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter skall vid behov komma överens om åtgärder för att skydda den person som skall höras.
- c) Förhöret skall hållas direkt av eller under överinseende av den ansökande medlemsstatens rättsliga myndighet, i enlighet med den nationella lagstiftningen.
- d) På begäran av den ansökande medlemsstaten eller den person som skall höras, skall den anmodade medlemsstaten se till att den person som skall höras vid behov biträds av en tolk.
- e) Den person som skall höras får åberopa den rätt att inte vittna som han eller hon skulle ha enligt antingen den anmodade eller den ansökande medlemsstatens lagstiftning.

6. Utan att det påverkar några överenskomna åtgärder för skydd av personer skall den anmodade medlemsstatens rättsliga myndighet efter förhörets slut upprätta ett protokoll med uppgifter om datum och plats för förhöret, den hörda personens identitet och, om andra personer har deltagit i förhöret i den anmodade medlemsstaten, samtliga personers identitet och uppgift om i vilken egenskap de har deltagit, alla eventuella edsavläggelser samt under vilka tekniska omständigheter förhöret har ägt rum. Denna handling skall av den anmodade medlemsstatens behöriga myndighet översändas till den ansökande medlemsstatens behöriga myndighet.

7. Den ansökande medlemsstaten skall ersätta den anmodade medlemsstaten för kostnaderna för att upprätta en videolänk, kostnaderna för driften av videolänken i den anmodade medlemsstaten, arvode till tolkar som har tillhandahållits samt ersättning, inklusive för kostnader för resa inom den anmodade medlemsstaten, till vittnen och sakkunniga, såvida inte den senare staten avstår från ersättning för en del av eller alla dessa utgifter.

8. Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att när vittnen eller sakkunniga som skall höras på dess territorium i enlighet med denna artikel vägrar att vittna trots att de är skyldiga att göra det eller ger falskt vittnesmål skall den nationella lagstiftningen

tillämpas, på samma sätt som om förhöret ägde rum i ett nationellt förfarande.

9. Medlemsstaterna får om de så önskar, om det är lämpligt och med godkännande av sina behöriga rättsliga myndigheter också tillämpa bestämmelserna i denna artikel på förhör genom videokonferens med en åtalad person. I sådana fall skall beslutet att hålla en videokonferens och hur den skall genomföras först fattas genom en överenskommelse mellan de berörda medlemsstaterna, i enlighet med respektive stats nationella rätt och relevanta internationella instrument, inbegripet 1950 års europeiska konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

När de lämnar den underrättelse som avses i artikel 27.2, får varje medlemsstat förklara att den inte kommer att tillämpa första stycket. En sådan förklaring kan när som helst återkallas.

Förhör får endast genomföras med den åtalades samtycke. Sådana regler som behövs för att skydda åtalade personers rättigheter skall antas av rådet i ett rättsligt bindande instrument.

Artikel 11

Förhör med vittnen och sakkunniga genom telefonkonferens

1. Om en person befinner sig på en medlemsstats territorium och skall höras som vitne eller sakkunnig av en annan medlemsstats rättsliga myndigheter, får den senare staten om så föreskrivs i dess nationella lagstiftning, begära bistånd från den förstnämnda medlemsstaten, så att förhöret kan äga rum genom telefonkonferens, enligt punkterna 2-5.

2. Ett förhör genom telefonkonferens får endast äga rum om vittnet eller den sakkunnige samtycker till att förhöret hålls genom telefonkonferens.

3. Den anmodade medlemsstaten skall medge förhör genom telefonkonferens, om detta inte strider mot dess grundläggande rättsprinciper.

4. En begäran om förhör genom telefonkonferens skall, förutom den information som anges i artikel 14 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 37 i Beneluxfördraget, innehålla namnen på den rättsliga myndighet och de personer som kommer att leda förhöret samt uppgift om att vittnet eller den sakkunnige samtycker till att delta i ett förhör genom telefonkonferens.

5. De berörda medlemsstaterna skall komma överens om de praktiska arrangemangen för förhöret. Den anmodade medlemsstaten skall då denna överenskommelse görs åta sig att

- a) meddela vittnet eller den sakkunnige om tid och plats för förhöret,
- b) kontrollera vittnets eller den sakkunniges identitet,
- c) kontrollera att vittnet eller den sakkunnige samtycker till förhör genom telefonkonferens.

Den anmodade medlemsstaten får ställa som villkor för sitt samtycke, att bestämmelserna i artikel 10.5 och 10.8 skall gälla, fullt ut eller delvis. Om inte parterna kommer överens om något annat, skall bestämmelserna i artikel 10.7 gälla i tillämpliga delar.

Artikel 12

Kontrollerade leveranser

1. Varje medlemsstat skall åta sig att det på begäran av en annan medlemsstat blir möjligt att tillåta kontrollerade leveranser på dess territorium inom ramen för utredningar om brott som kan leda till utlämning.
2. Beslut om att genomföra kontrollerade leveranser skall i varje enskilt fall fattas av den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter under iakttagande av den statens nationella lagstiftning.
3. De kontrollerade leveranserna skall genomföras i enlighet med den anmodade medlemsstatens förfaranden. Befogenhet att agera, leda insatser och kontrollera dem skall åvila den medlemsstatens behöriga myndigheter.

Artikel 13

Gemensamma utredningsgrupper

1. För ett särskilt syfte och för en begränsad period, som kan förlängas med samtliga parters samtycke, får de behöriga myndigheterna i två eller flera medlemsstater genom en ömsesidig överenskommelse inrätta en gemensam utredningsgrupp för brottsutredningar i en eller flera av de medlemsstater som inrättat gruppen. Gruppens sammansättning skall anges i överenskommelsen.

En gemensam utredningsgrupp får i synnerhet inrättas om

- a) en medlemsstats brottsutredningar kräver komplicerade och krävande utredningar med anknytning till andra medlemsstater,
- b) flera medlemsstater genomför brottsutredningar där omständigheterna kräver samordnade, gemensamma åtgärder i de berörda medlemsstaterna.

En framställning om inrättande av en gemensam utredningsgrupp får göras av varje berörd medlemsstat. Utredningsgruppen skall inrättas i en av de medlemsstater där utredningarna förväntas äga rum.

2. Framställningar om att inrätta en gemensam utredningsgrupp skall, förutom de uppgifter som finns angivna i de relevanta bestämmelserna i artikel 14 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål och i artikel 37 i Beneluxfördraget, innehålla förslag till gruppens sammansättning.

3. Den gemensamma utredningsgruppen skall vara verksam på territoriet i de medlemsstater som inrättar gruppen på följande villkor:

- a) Gruppens ledare skall företräda den behöriga myndighet som deltar i brottsutredningar från den medlemsstat där gruppen är verksam. Gruppens ledare skall agera inom gränserna för sin befogenhet enligt nationell lagstiftning.
- b) Gruppen skall vara bunden av lagstiftningen i den medlemsstat där den är verksam. Gruppens medlemmar skall utföra sina uppgifter under ledning av den person som avses i punkt a med beaktande av de villkor som fastställs av deras egna myndigheter i överenskommelsen om att inrätta gruppen.
- c) Den medlemsstat där gruppen är verksam skall skapa de organisatoriska förutsättningarna för verksamheten.

4. Medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen som kommer från andra medlemsstater än den medlemsstat där gruppen är verksam omnämns i denna artikel som "avdelade" till gruppen.

5. Avdelade medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen skall ha rätt att närvara när utredningsåtgärder vidtas i den medlemsstat där verksamheten äger rum. Emellertid får gruppens ledare av särskilda skäl, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där gruppen är verksam, fatta ett annat beslut.

6. Avdelade medlemmar i den gemensamma utredningsgruppen får, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där gruppen är verksam, av gruppens ledare anförtros vissa utredningsåtgärder om detta har godkänts av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där verksamheten äger rum och den avdelande medlemsstaten.

7. När det för den gemensamma utredningsgruppens arbete krävs att det vidtas utredningsåtgärder i någon av de medlemsstater som har inrättat gruppen, får personer som avdelats till gruppen av den medlemsstaten begära att deras egna behöriga myndigheter vidtar åtgärderna. Dessa åtgärder skall bedömas i denna medlemsstat enligt de villkor som skulle gälla om åtgärderna begärdes i en inhemsk utredning.

8. Om den gemensamma utredningsgruppen behöver hjälp från en annan medlemsstat än de som har inrättat gruppen eller från en tredje stat, får de behöriga myndigheterna i den stat där verksamheten äger rum begära hjälp hos de behöriga myndigheterna i den andra berörda staten i enlighet med de relevanta instrumenten eller arrangemangen.

9. En medlem av den gemensamma utredningsgruppen får i enlighet med sitt lands lagstiftning eller inom ramen för sin befogenhet förse den gemensamma gruppen med uppgifter som finns tillgängliga i den medlemsstat som har avdelat honom eller henne för de brottsutredningar som utförs av den gemensamma gruppen.

10. Uppgifter som en medlem eller en avdelad medlem i behörig ordning har erhållit under sitt deltagande i en gemensam utredningsgrupp och som de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter inte på annat sätt har tillgång till får användas för följande ändamål:

- a) För de ändamål för vilka gruppen inrättats.
- b) Med förbehåll för föregående medgivande av den medlemsstat där informationen har blivit tillgänglig, för att upptäcka, utreda och beivra andra brott. Sådant medgivande får vägras endast om en sådan användning skulle äventyra brottsutredningar i den berörda medlemsstaten eller om medlemsstaten i ett sådant fall skulle kunna vägra ömsesidig rättslig hjälp.
- c) För att förhindra ett överhängande och allvarligt hot mot allmän säkerhet och utan att det påverkar tillämpningen av punkt b om en brottsutredning skulle inledas senare.
- d) För andra ändamål i den mån de medlemsstater som har inrättat gruppen kommer överens om detta.

11. Andra befintliga bestämmelser eller arrangemang om inrättande av gemensamma utredningsgrupper eller deras verksamhet påverkas inte av tillämpningen av bestämmelserna i denna artikel.

12. I den mån de berörda medlemsstaternas lagstiftning eller bestämmelserna i rättsliga instrument som gäller dem emellan medger det, får arrangemang avtalas så att andra personer än företrädare för de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som har inrättat den gemensamma utredningsgruppen kan delta i gruppens verksamhet. Sådana personer kan till exempel vara tjänstemän i organ som inrättats enligt Fördraget om Europeiska unionen. De rättigheter som medlemmarna eller de avdelade medlemmarna av gruppen får enligt denna artikel skall inte gälla för dessa personer såvida inte något annat uttryckligen fastställs i överenskommelsen.

Artikel 14

Hemliga utredningar

1. Den ansökande och den anmodade medlemsstaten får enas om att bistå varandra i brottsutredningar som genomförs av polismän med hemlig eller falsk identitet (hemliga utredningar).
2. Beslut om att göra en framställning skall i varje enskilt fall fattas av de behöriga myndigheterna i den anmodade medlemsstaten med vederbörlig hänsyn till dess nationella lagstiftning och förfaranden. De båda medlemsstaterna skall med vederbörlig hänsyn till sin nationella lagstiftning och sina nationella förfaranden komma överens om den hemliga utredningens varaktighet, de närmare villkoren och de berörda polismännens rättsliga ställning.
3. Hemliga utredningar skall genomföras i enlighet med den medlemsstats nationella lagstiftning och nationella förfaranden på vilkens territorium den hemliga utredningen äger rum. De deltagande medlemsstaterna skall samarbeta för att säkerställa att den hemliga utredningen förbereds och övervakas, och för att vidta säkerhetsarrangemang för de polismän som är verksamma under hemlig eller falsk identitet.
4. När de lämnar den underrättelse som anges i artikel 27.2 får varje medlemsstat förklara att den inte är bunden av denna artikel. En sådan förklaring kan när som helst återkallas.

Artikel 15

Tjänstemäns straffrättsliga ansvar

Under sådan verksamhet som avses i artiklarna 12-14, skall tjänstemän från en annan medlemsstat än den medlemsstat där verksamheten äger rum likställas med tjänstemän i den stat där verksamheten äger rum när det gäller brott som de utsätts för eller begår.

Artikel 16

Tjänstemäns civilrättsliga ansvar

1. När tjänstemän från en medlemsstat är verksamma i en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 12-14, skall den första medlemsstaten vara ansvarig för skador som dessa kan ha vållat i samband med uppdraget, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat på vars territorium tjänstemännen är verksamma.

2. Den medlemsstat på vars territorium de skador som avses i punkt 1 orsakas skall ersätta skadorna enligt de villkor som gäller för skada som orsakats av dess egna tjänstemän.
3. Den medlemsstat vars tjänstemän har orsakat en person skada på någon annan medlemsstats territorium skall fullt ut ersätta den senare staten för det belopp som denna betalat ut till de skadelidande eller deras rättsinnehavare.
4. Utan att det påverkar rättigheterna gentemot tredje man och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, skall varje medlemsstat i de fall som nämns i punkt 1 avstå från att kräva ersättning för skador den vållats av en annan medlemsstat.

AVDELNING III

AVLYSSNING AV TELEMEDDELANDEN

Artikel 17

Myndigheter som är behöriga att beordra avlyssning av telemeddelanden

Vid tillämpningen av bestämmelserna i artiklarna 18-20 skall med behörig myndighet avses en rättslig myndighet eller, om en rättslig myndighet inte har någon behörighet på det område som omfattas av dessa bestämmelser, en motsvarande behörig myndighet som har angivits enligt artikel 24.1 e och som verkar i samband med en brottsutredning.

Artikel 18

Framställningar om avlyssning av telemeddelanden

1. I brottsutredningssyfte får en behörig myndighet i den ansökande medlemsstaten i enlighet med villkoren i sin nationella lagstiftning göra en framställning till en behörig myndighet i den anmodade medlemsstaten om
 - a) avlyssning och omedelbara överföranden av telemeddelanden till den ansökande medlemsstaten, eller
 - b) avlyssning, upptagning och därpå följande överföring av upptagningen av telemeddelanden till den ansökande medlemsstaten.
2. Framställningar enligt punkt 1 får göras när den person vars telemeddelanden skall avlyssnas befinner sig i

- a) den ansökande medlemsstaten och den medlemsstaten behöver tekniskt bistånd från den anmodade medlemsstaten för att avlyssna personens meddelanden,
- b) den anmodade medlemsstaten och personens meddelanden kan avlyssnas i den medlemsstaten,
- c) en tredje medlemsstat som har informerats enligt artikel 20.2 a, och den ansökande medlemsstaten behöver tekniskt bistånd från den anmodade medlemsstaten för att avlyssna personens meddelanden.

3. Med avvikelse från bestämmelserna i artikel 14 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp och artikel 37 i Beneluxfördraget, skall framställningar enligt denna artikel innehålla följande:

- a) Uppgift om vilken myndighet som gör framställningen.
- b) Bekräftelse på att en laglig order om avlyssning har givits i samband med en brottsutredning.
- c) Information som gör det möjligt att informera den person som avlyssningen avser.
- d) Uppgift om vilken brottslig handling som är under utredning.
- e) Hur lång tid som avlyssning önskas.
- f) Om möjligt tillräckliga tekniska data, särskilt det relevanta anslutningsnumret inom nätet, för att säkerställa att framställningen kan efterkommas.

4. En framställning enligt punkt 2 b skall också innehålla en faktasammanställning. Den anmodade medlemsstaten får begära in alla ytterligare uppgifter som behövs för att den skall kunna avgöra om den skulle vidta den begärda åtgärden i ett liknande inhemskt fall.

5. Den anmodade medlemsstaten skall åta sig att efterkomma framställningar enligt punkt 1 a enligt följande:

- a) Om framställningen görs enligt punkt 2 a och 2 c så snart som den har fått de uppgifter som avses i punkt 3. Den anmodade medlemsstaten får tillåta avlyssningen utan ytterligare formaliteter.
- b) Om framställningen görs enligt punkt 2 b, så snart som den har fått de uppgifter som avses i punkterna 3 och 4 och om den begärda åtgärden skulle ha vidtagits i ett liknande inhemskt fall. Den anmodade medlemsstaten får ställa samma villkor för sitt bifall som den skulle tillämpa när det gäller att vidta sådana åtgärder i ett liknande inhemskt fall.

6. Om ett omedelbart överförande inte är möjligt skall den anmodade medlemsstaten åta sig att behandla framställningar enligt punkt 1 b så snart som den fått uppgifterna i punkterna 3 och 4, om den begärda åtgärden skulle ha vidtagits i ett liknande inhemskt fall. Den anmodade medlemsstaten får ställa samma villkor för sitt bifall som den skulle tillämpa när det gäller att vidta sådana åtgärder i ett liknande inhemskt fall.

7. När de lämnar den underrättelse som anges i artikel 27.2 får varje medlemsstat förklara att den är bunden av punkt 6 enbart om den inte kan tillhandahålla ett omedelbart överförande. I detta fall får de övriga medlemsstaterna tillämpa principen om ömsesidighet.

8. När en framställning görs enligt punkt 1 b får den ansökande medlemsstaten, om den har ett särskilt skäl till detta, även begära en utskrift av upptagningen. Den anmodade medlemsstaten skall pröva sådana framställningar i enlighet med sin nationella lagstiftning och nationella förfaranden.

9. Den medlemsstat som mottar de uppgifter som avses i punkterna 3 och 4 skall behandla dessa uppgifter konfidentiellt i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Artikel 19

Avlyssning av telemeddelanden på det nationella territoriet genom förmedling av tjänsteleverantörer

1. Medlemsstaterna skall se till att sådana system för telemeddelande som hanteras via en nätport på deras territorium och som för laglig avlyssning av meddelanden från en person som befinner sig i en annan medlemsstat inte är direkt tillgängliga på den medlemsstatens territorium, får göras direkt tillgängliga för laglig avlyssning som utförs av den medlemsstaten genom förmedling av en utsedd tjänsteleverantör som befinner sig på dess territorium.

2. I det fall som avses i punkt 1 skall en medlemsstats behöriga myndigheter, för brottsutredningsändamål och i överensstämmelse med tillämplig nationell lag och under förutsättning att den person som avlyssningen avser befinner sig i den medlemsstaten, ha rätt att utföra avlyssningen genom förmedling av en utsedd tjänsteleverantör som befinner sig på dess territorium utan att blanda in den medlemsstat på vars territorium nätporten är belägen.

3. Punkt 2 skall också tillämpas när avlyssningen genomförs efter en framställning enligt artikel 18.2 b.

4. Ingen bestämmelse i denna artikel skall hindra en medlemsstat från att göra en framställning till en medlemsstat på vars territorium nätporten finns om att utföra laglig avlyssning av telemeddelanden i enlighet med

artikel 18, i synnerhet om det inte finns någon förmedlare i den ansökande medlemsstaten.

Artikel 20

Avlyssning av telemeddelanden på en annan medlemsstats territorium utan tekniskt bistånd från en annan medlemsstat

1. Utan att det påverkar tillämpningen av de allmänna principerna i internationell rätt eller bestämmelserna i artikel 18.2 c, skall skyldigheterna enligt denna artikel gälla avlyssningsorder som ges eller godkänns av den behöriga myndigheten i en medlemsstat under brottsutredningar som kännetecknas av att vara en utredning som görs efter det att ett visst brott har begåtts, däribland försök till brott om de är straffbara enligt nationell lagstiftning, i syfte att identifiera, gripa, underrätta om misstanke, åtala eller döma de ansvariga personerna.

2. Om en medlemsstats behöriga myndighet (den "avlyssnande medlemsstaten") har gett tillstånd till avlyssning av telemeddelande för en brottsutredning och den person som enligt avlyssningsbeslutet skall avlyssnas har en teleadress som används på en annan medlemsstats territorium (den "underrättade medlemsstaten") från vilken inget tekniskt bistånd behövs för att genomföra avlyssningen, skall den förstnämnda medlemsstaten informera den andra medlemsstaten om avlyssningen

- a) före avlyssningen, om den redan före beslutet om avlyssning vet att den person som avlyssningen avser befinner sig på den andra medlemsstatens territorium,
- b) i andra fall omedelbart efter det att den blir medveten om att den person som avlyssningen avser befinner sig på den andra medlemsstatens territorium.

3. Den information som den avlyssnande medlemsstaten skall meddela skall innehålla

- a) uppgift om vilken myndighet som beordrat avlyssningen,
- b) bekräftelse på att ett lagligt beslut om avlyssning har fattats i samband med en brottsutredning,
- c) uppgifter för att kunna identifiera den person som avlyssningen avser,
- d) uppgift om vilken brottslig handling som är under utredning,
- e) hur lång tid som avlyssningen beräknas pågå.

4. Följande förfarande skall tillämpas när en medlemsstat underrättas enligt punkterna 2 och 3:

- a) Så snart som den underrättade medlemsstatens behöriga myndighet har mottagit den information som anges i punkt 3, skall den utan dröjsmål och senast inom 96 timmar kontakta den avlyssnande medlemsstaten för att
- i. ge sitt tillstånd till att avlyssningen genomförs eller fortsätts. Den underrättade medlemsstaten kan ge sitt samtycke på samma villkor som skulle ha tillämpats i ett liknande inhemskt fall,
 - ii. kräva att avlyssningen inte genomförs eller att den skall avslutas om avlyssningen inte är tillåten enligt den underrättade medlemsstatens nationella lagstiftning, eller av de skäl som anges i artikel 2 i Europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp. Om den underrättade medlemsstaten ställer ett sådant krav skall den skriftligen ange skälen för sitt beslut,
 - iii. i de fall som avses i led ii, kräva att allt som redan avlyssnats när personen i fråga befann sig på dess territorium inte får användas eller bara får användas på sådana villkor som den anger. Den underrättade medlemsstaten skall informera den avlyssnande medlemsstaten om skälen för dessa villkor,
 - iv. kräva att en kort förlängning på upp till högst åtta dagar utöver den ursprungliga tidsfristen på 96 timmar skall avtalas med den avlyssnande medlemsstaten för att genomföra interna förfaranden enligt sin nationella lagstiftning. Den underrättade medlemsstaten skall skriftligen meddela den avlyssnande medlemsstaten de villkor som enligt den underrättade medlemsstatens lagstiftning motiverar den begärda förlängningen av tidsfristen.
- b) Fram till dess att den underrättade medlemsstaten har fattat ett beslut enligt led a i eller ii får den avlyssnande medlemsstaten
- i) fortsätta avlyssningen, men
 - ii) inte använda det redan avlyssnade materialet, utom
 - när något annat har överenskommits mellan de berörda medlemsstaterna, eller
 - för att vidta brådskande åtgärder för att avvärja en överhängande och allvarlig fara för allmän säkerhet. Den underrättade medlemsstaten skall informeras om all sådan användning och om de skäl som motiverar den.
- c) Den underrättade medlemsstaten får begära en sammanfattning av de faktiska omständigheterna i målet och ytterligare uppgifter som är nödvändiga för att den skall kunna besluta om avlyssningen skulle tillåtas i ett liknande inhemskt fall. En sådan begäran påverkar inte tillämpningen av led b, såvida inte annat avtalats mellan den underrättade medlemsstaten och den avlyssnande medlemsstaten.

- d) Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att ett svar kan ges inom 96-timmarsperioden. De skall för detta ändamål utse kontaktpunkter som skall vara i tjänst dygnet runt och inbegripa dessa i sina förklaringar enligt artikel 24.1 e.

5. Den underrättade medlemsstaten skall behandla de uppgifter som lämnats enligt punkt 3 konfidentiellt, i enlighet med sin nationella lagstiftning.

6. Om en avlyssnande medlemsstat anser att de uppgifter som skall lämnas enligt punkt 3 är av särskilt känslig art, får de överföras till den behöriga myndigheten via en särskild myndighet om det finns en bilateral överenskommelse mellan de berörda medlemsstaterna.

7. När de lämnar den underrättelse som anges i artikel 27.2 eller när som helst därefter, får varje medlemsstat förklara att den inte kommer att behöva uppgifter om avlyssningar enligt den här artikeln.

Artikel 21

Ansvar för teleoperatörers kostnader

Kostnader som teleoperatörer eller tjänsteleverantörer åsamkas när de verkställer framställningar enligt artikel 18 skall bäras av den ansökande medlemsstaten.

Artikel 22

Bilaterala överenskommelser

Ingen bestämmelse i denna avdelning skall utesluta bilaterala eller multilaterala överenskommelser mellan medlemsstaterna i syfte att underlätta utnyttjandet av befintliga och framtida tekniska möjligheter till laglig avlyssning av telemeddelanden.

AVDELNING IV

Artikel 23

Skydd av personuppgifter

1. Personuppgifter som överförs enligt denna konvention kan användas av de mottagande medlemsstaterna

- a) för förfaranden på vilka denna konvention är tillämplig,
- b) för andra judiciella och administrativa förfaranden som har direkt samband med de förfaranden som avses under punkt a,
- c) för att avvärja ett överhängande och allvarligt hot mot allmän säkerhet,
- d) för övriga ändamål endast om den överförande medlemsstaten dessförinnan gett sitt samtycke, såvida inte den berörda medlemsstaten har inhämtat den registrerade personens samtycke.

2. Den här artikeln skall också gälla för personuppgifter som inte överförs men erhålls på annat sätt i enlighet med denna konvention.

3. Den medlemsstat som meddelar uppgifter kan i det enskilda fallet begära att den medlemsstat som mottagit personuppgifterna ger upplysningar om hur de har använts.

4. Där villkor för användningen av personuppgifter har ställts i enlighet med artikel 7.2, artikel 18.5 b, artikel 18.6 eller 18.4 skall dessa villkor ha företräde. Har inga sådana villkor ställts gäller den här artikeln.

5. Bestämmelserna i artikel 13.10 skall ha företräde framför denna artikel när det gäller uppgifter som erhållits i enlighet med artikel 13.

6. Den här artikeln gäller inte personuppgifter som erhållits av en medlemsstat i enlighet med denna konvention och som härrör från den medlemsstaten.

7. Luxemburg får, när landet undertecknar denna konvention, förklara att när personuppgifter lämnats till en annan medlemsstat av Luxemburg i enlighet med denna konvention skall följande gälla:

Luxemburg får, om inte annat följer av punkt 1 c, beträffande ett enskilt fall kräva att personuppgifterna, om medlemsstaten inte har inhämtat den registrerade personens samtycke, endast med föregående samtycke från Luxemburg får användas för de ändamål som avses i punkt 1 a och 1 b när det gäller förfaranden för vilka Luxemburg hade kunnat vägra eller begränsa överföringen eller användningen av personuppgifterna i enlighet med bestämmelserna i denna konvention eller i de instrument som avses i artikel 1.

Om Luxemburg vägrar att bifalla en begäran från en medlemsstat i enlighet med punkt 1 måste det ange skälen till beslutet skriftligen.

AVDELNING V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Förklaringar

1. Varje medlemsstat skall, när den lämnar den underrättelse som avses i artikel 27.2, avge en förklaring i vilken den anger vilka myndigheter som, förutom de som anges i den Europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål och Beneluxfördraget, är behöriga när det gäller tillämpningen av denna konvention och tillämpningen mellan medlemsstaterna av bestämmelserna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål i de rättsakter som avses i artikel 1.1, särskilt med uppgift om

- a) sådana behöriga administrativa myndigheter eller organ som avses i artikel 3.1, om det finns några sådana,
- b) en eller flera centrala myndigheter för tillämpningen av artikel 6, samt de myndigheter som är behöriga att handlägga framställningar enligt artikel 6.8,
- c) de polis- eller tullmyndigheter som är behöriga för tillämpningen av artikel 6.5, om det finns några sådana,
- d) de administrativa myndigheter som är behöriga för tillämpningen av artikel 6.6, om det finns några sådana, och
- e) den myndighet eller de myndigheter som är behörig(a) för tillämpningen av artiklarna 18-19 och artikel 20.1-20.4.

2. Förklaringar enligt punkt 1 kan när som helst ändras, helt eller delvis, enligt samma förfarande.

Artikel 25

Reservationer

Inga reservationer får göras mot den här konventionen, utom där det uttryckligen sägs i bestämmelserna att det är möjligt.

Artikel 26

Territoriell tillämpning

Denna konventions tillämpning på Gibraltar kommer att träda i kraft när den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp har utsträckts till Gibraltar.

Förenade kungariket skall skriftligen meddela rådets ordförande när det önskar tillämpa konventionen på Kanalöarna och Isle of Man, efter det att den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp har utsträckts till dessa territorier. Ett beslut om denna begäran skall fattas av rådet genom enhälligt beslut av medlemmarna.

Artikel 27

Ikraftträdande

1. Denna konvention skall antas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall underrätta generalsekreteraren för Europeiska unionens råd när de förfaranden som föreskrivs i författningen för antagande av denna konvention har slutförts.

3. Nittio dagar efter det att den underrättelse som avses i punkt 2 har lämnats av den åttonde stat, som såsom varande medlem i Europeiska unionen vid den tidpunkt när rådet antar akten om att upprätta denna konvention fullgör denna formalitet, träder denna konvention i kraft i de åtta staterna i fråga.

4. En underrättelse av en medlemsstat efter mottagande av den åttonde underrättelsen enligt punkt 2 skall ha som verkan att denna konvention träder i kraft nittio dagar efter den underrättelsen mellan denna medlemsstat och de medlemsstater för vilka konventionen redan har trätt i kraft.

5. Innan denna konvention träder i kraft enligt punkt 3 får varje medlemsstat, i samband med den underrättelse som avses i punkt 2 eller vid varje annan tidpunkt därefter, förklara att konventionen skall gälla den medlemsstatens förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma förklaring. Sådana förklaringar skall börja gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.

6. Denna konvention skall tillämpas på ömsesidig rättslig hjälp som inleds efter den dag då den träder i kraft eller börjar tillämpas enligt punkt 5 mellan medlemsstaterna i fråga.

*Artikel 28***Anslutning av nya medlemsstater**

1. Denna konvention är öppen för anslutning av varje stat som blir medlem i Europeiska unionen.
2. Texten till denna konvention, såsom den utarbetas av Europeiska unionens råd, skall äga giltighet på den anslutande medlemsstatens språk.
3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos depositarien.
4. Denna konvention skall, i förhållande till varje stat som ansluter sig till den, träda i kraft nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller, om konventionen vid den tidpunkten ännu inte har trätt i kraft, den dag när konventionen träder i kraft.
5. Om denna konvention ännu inte har trätt i kraft när en anslutande stat deponerar sitt anslutningsinstrument, skall artikel 27.5 tillämpas på denna stat.

*Artikel 29***Ikraftträdande för Island och Norge**

1. Utan att det påverkar artikel 8 i avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (associeringsavtalet) skall de bestämmelser till vilka det hänvisas i artikel 2.1, träda i kraft för Island och Norge 90 dagar efter det att rådet och kommissionen enligt artikel 8.2 i associeringsavtalet mottagit underrättelse om att Island och Norge uppfyllt de konstitutionella kraven, när det gäller deras ömsesidiga förbindelser med de medlemsstater för vilka konventionen redan har trätt i kraft enligt artikel 27.3 eller 27.4.
2. Om denna konvention träder i kraft för en medlemsstat efter det datum då de bestämmelser som det hänvisas till i artikel 2.1 har trätt i kraft för Island och Norge skall dessa bestämmelser vara tillämpliga även i de ömsesidiga förbindelserna mellan den medlemsstaten och Island och Norge.
3. De bestämmelser till vilka det hänvisas i artikel 2.1 skall i alla händelser inte vara bindande för Island och Norge före det datum som skall fastställas enligt artikel 15.4 i associeringsavtalet.
4. Utan att det påverkar punkterna 1, 2 och 3 skall de bestämmelser som det hänvisas till i artikel 2.1 träda i kraft för Island och Norge senast det datum då denna konvention träder i kraft för den femtonde stat som är

medlem i Europeiska unionen vid den tidpunkt då rådet antar den akt genom vilken konventionen upprättas.

Artikel 30

Depositarie

1. Generalsekreteraren för Europeiska unionens råd skall vara depositarie för denna konvention.

2. Depositarien skall i Europeiska gemenskapernas officiella tidning offentliggöra uppgifter om antagande och anslutning till konventionen, förklaringar och förbehåll samt alla andra underrättelser som rör denna konvention.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde maj tjugohundra i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid varje text äger samma giltighet, och detta exemplar skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

Rådets förklaring till artikel 10.9

När rådet överväger att anta ett sådant instrument som avses i artikel 10.9 skall rådet respektera medlemsstaternas skyldigheter enligt Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Förenade kungarikets förklaring till artikel 20

Denna förklaring skall utgöra en överenskommen, integrerad del av konventionen

I Förenade kungariket skall artikel 20 tillämpas på beslut om avlyssning som har utfärdats av ministern till polisen eller tullen (HM Customs and Excise) om, i enlighet med den nationella lagstiftningen om avlyssning av telemeddelanden, det uttalade syftet med beslutet är att utreda allvarliga brott. Det skall även tillämpas på beslut som utfärdats till säkerhetstjänsten när den, i enlighet med den nationella lagstiftningen, bistår i en brottsutredning av det slag som anges i artikel 20.1 och som genomförs av polisen eller tullen.

BILAGA 6

Tilläggsprotokollet till 2000 års EU-konvention

Rådets akt

av den 16 oktober 2001

om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater

(2001/C 326/01)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA AKT
med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 a och artikel 34.2 d i detta,
med beaktande av initiativet från Republiken Frankrike¹,
med beaktande av Europaparlamentets yttrande², och
av följande skäl:

- (1) I syfte att förverkliga unionens mål bör reglerna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater förbättras och ett protokoll enligt bilagan bör därför upprättas.
- (2) Artikel 8 i protokollet ligger inom tillämpningsområdet för artikel 1 i rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket .
- (3) De förfaranden som anges i avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket har iakttagits när det gäller denna bestämmelse.
- (4) När antagandet av föreliggande akt anmäls till Republiken Island och Konungariket Norge i enlighet med artikel 8.2 a i ovannämnda avtal, kommer dessa båda stater att underrättas särskilt om innehållet i artikel 16 om ikraftträdandet för Island och Norge.

¹ EGT C 243, 24.8.2000, s. 11.

² Yttrande avgett den 4 oktober 2001 (ännu inte offentliggjort i EGT).

RÅDET HAR BESLUTAT att upprätta det protokoll vars text bifogas och som denna dag har undertecknats av företrädarna för medlemsstaternas regeringar,

RÅDET REKOMMENDERAR att den antas av medlemsstaterna i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser,

RÅDET UPPMANAR medlemsstaterna att inleda de förfaranden som skall tillämpas härvidlag före den 1 juli 2002.

Utfärdad i Luxemburg den 16 oktober 2001.

På rådets vägnar

D. Reynders

Ordförande

BILAGA
PROTOKOLL

**upprättat av rådet i enlighet med artikel 34 i Fördraget om
Europeiska unionen, till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i
brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater**

DE HÖGA AVTALSSLUTANDE PARTERNA till detta protokoll,
Europeiska unionens medlemsstater,

SOM HÄNVISAR TILL rådets akt av den 16 oktober 2001 om
upprättandet av protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp
i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater,

SOM BEAKTAR de slutsatser som antogs vid Europeiska rådets möte i
Tammerfors den 15-16 oktober 1999 och behovet av att genomföra dem
utan dröjsmål för att åstadkomma ett område med frihet, säkerhet och
rättvisa,

SOM BEAKTAR experternas rekommendationer i samband med de
rapporter om ömsesidig utvärdering som sammanställts på grundval av
rådets gemensamma åtgärd 97/827/RIF av den 5 december 1997 om
införande av en ordning för utvärdering av tillämpning och
genomförande på nationell nivå av internationella åtaganden i kampen
mot den organiserade brottsligheten(1),

SOM ÄR ÖVERTYGADE om behovet av ytterligare åtgärder på
området för ömsesidig rättslig hjälp i brottmål för att bekämpa brott,
särskilt organiserad brottslighet, penningtvätt och ekonomisk
brottslighet,

HAR ENATS OM FÖLJANDE BESTÄMMELSER, vilka skall fogas till
och utgöra en integrerad del av konventionen om ömsesidig rättslig hjälp
i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater av den 29 maj
2000(2), nedan kallad 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp.

Artikel 1

Begäran om information om bankkonton

1. Varje medlemsstat skall enligt de villkor som fastställs i denna artikel
vidta nödvändiga åtgärder för att, som svar på en begäran från en annan
medlemsstat, fastställa om en fysisk eller juridisk person som är föremål
för en brottsutredning innehar eller kontrollerar ett eller flera
bankkonton, oavsett vilket slag, i någon bank på dess territorium och om
så är fallet tillhandahålla alla uppgifter om de identifierade kontona.

Informationen skall, om detta begärs och i den mån den kan tillhandahållas inom rimlig tid, även omfatta konton för vilka den person som är föremål för förfarandena innehar fullmakt.

2. Den skyldighet som fastställs i denna artikel skall enbart gälla i den mån informationen finns hos den kontoförande banken.

3. Den skyldighet som fastställs i denna artikel skall enbart gälla om utredningen rör

- brott som är straffbara med frihetsberövande eller annan frihetsinskränkande åtgärd i minst fyra år i den ansökande staten och i minst två år i den anmodade staten, eller
- brott som avses i artikel 2 i 1995 års konvention om upprättandet av en europeisk polisbyrå (Europolkonventionen) eller i bilagan till den konventionen i dess ändrade lydelse, eller
- brott, i den mån de inte omfattas av Europolkonventionen, som avses i 1995 års konvention om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, protokollet till denna från 1996 eller det andra protokollet till denna från 1997.

4. Den myndighet som gör framställningen skall i denna

- ange varför den anser att den begärda informationen sannolikt är av betydande värde för utredningen av brottet,
- ange på vilka grunder den antar att banker i den anmodade medlemsstaten för dessa konton och, i den utsträckning det är möjligt, vilka banker som kan vara inblandade, och
- lämna all tillgänglig information som kan underlätta verkställandet av framställningen.

5. För verkställandet av en framställning enligt denna artikel får medlemsstaterna ställa samma villkor som de tillämpar för framställningar om husrannsakan och beslag.

6. Rådet får i enlighet med artikel 34.2 c i Fördraget om Europeiska unionen besluta att utvidga det tillämpningsområde som avses i punkt 3.

Artikel 2

Framställningar om information om banktransaktioner

1. På begäran av den ansökande staten skall den anmodade staten tillhandahålla detaljerad information om bestämda bankkonton och om de transaktioner som har genomförts under en bestämd period på ett eller

flera konton som anges i framställningen, inbegripet detaljerad information om alla sändande och mottagande konton.

2. Den skyldighet som fastställs i denna artikel skall enbart gälla i den mån informationen finns hos den kontoförande banken.

3. Den ansökande medlemsstaten skall i sin framställning ange varför den anser att den begärda informationen är relevant för utredningen av brottet.

4. För verkställandet av en framställning enligt denna artikel får medlemsstaterna ställa samma villkor som de tillämpar för framställningar om husrannsakan och beslag.

Artikel 3

Framställningar om övervakning av banktransaktioner

1. Varje medlemsstat skall förbinda sig att säkerställa att den, när en annan medlemsstat begär detta, under en bestämd period kan övervaka de banktransaktioner som genomförs på ett eller flera konton som anges i framställningen och meddela resultatet till den ansökande medlemsstaten.

2. Den ansökande medlemsstaten skall i sin framställning ange varför den anser att den begärda informationen är relevant för utredningen av brottet.

3. Beslutet om övervakning skall fattas i varje enskilt fall av de behöriga myndigheterna i den anmodade medlemsstaten, med vederbörlig hänsyn till den nationella lagstiftningen i den medlemsstaten.

4. De behöriga myndigheterna i den ansökande och den anmodade medlemsstaten skall komma överens om hur övervakningen skall genomföras i praktiken.

Artikel 4

Sekretess

Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att bankerna inte avslöjar för den berörda bankkunden eller för annan tredje person att information har överförts till den ansökande staten enligt artiklarna 1, 2 eller 3 eller att en utredning pågår.

*Artikel 5***Informationsskyldighet**

Om den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten, medan den håller på att verkställa en framställning om ömsesidig rättslig hjälp, anser att det kan vara lämpligt att göra utredningar som ursprungligen inte var avsedda eller som inte kunde specificeras när framställningen gjordes, skall den omedelbart underrätta den ansökande myndigheten om detta så att den myndigheten kan vidta ytterligare åtgärder.

*Artikel 6***Kompletterande framställningar om ömsesidig rättslig hjälp**

1. Om den behöriga myndigheten i den ansökande medlemsstaten gör en framställning om ömsesidig rättslig hjälp som kompletterar en tidigare framställning, skall den inte behöva lämna sådan information som redan har lämnats i den ursprungliga framställningen. Den kompletterande framställningen skall innehålla den information som är nödvändig för att identifiera den ursprungliga framställningen.

2. Om den behöriga myndighet som gjort framställningen om ömsesidig rättslig hjälp i enlighet med gällande bestämmelser deltar i verkställandet av framställningen i den anmodade medlemsstaten får den, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6.3 i 2000 års konvention, göra en kompletterande framställning direkt till den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten vid vistelse i den staten.

*Artikel 7***Banksekretess**

En medlemsstat får inte åberopa banksekretess som skäl för att vägra varje samarbete angående en framställning om ömsesidig rättslig hjälp från en annan medlemsstat.

*Artikel 8***Fiskaliska brott**

1. Ömsesidig rättslig hjälp får inte vägras endast av det skälet att framställningen hänför sig till ett brott som den anmodade medlemsstaten betraktar som ett fiskaliskt brott.

2. Om en medlemsstat har ställt som villkor för verkställandet av en framställning om husrannsakan och beslag att det brott som föranleder framställningen är straffbart även enligt dess egen lagstiftning, skall detta

villkor vid sådana brott som avses i punkt 1 vara uppfyllt om brottet motsvarar ett brott av samma art enligt dess egen lagstiftning.

Framställningen får inte avslås av det skälet att den anmodade medlemsstatens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller andra avgifter eller att den inte omfattar samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valuta som den ansökande statens lagstiftning.

3. Artikel 50 i tillämpningskonventionen till Schengenavtalet upphävs härmed.

Artikel 9

Politiska brott

1. För ömsesidig rättslig hjälp medlemsstaterna emellan får av den anmodade medlemsstaten inget brott betraktas som ett politiskt brott, ett brott som har samband med ett politiskt brott eller ett brott som väglets av politiska motiv.

2. Varje medlemsstat får, när den lämnar anmälan enligt artikel 13.2, förklara att den kommer att tillämpa punkt 1 bara angående

a) brott som avses i artiklarna 1-2 i Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism av den 27 januari 1977,

och

b) brott som innebär konspiration eller sammanslutning av brottslingar - och som motsvarar handlande enligt artikel 3.4 i konventionen av den 27 september 1996 om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater - och syftar till begåendet av ett eller flera av de brott som avses i artiklarna 1-2 i Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism.

3. Reservationer enligt artikel 13 i Europeiska konventionen om bekämpande av terrorism får inte tillämpas på ömsesidig rättslig hjälp medlemsstaterna emellan.

Artikel 10

Översändning av avslag till rådet samt involvering av Eurojust

1. Om en framställning avslås på grundval av

- artikel 2 b i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp eller artikel 22.2 b i Beneluxfördraget, eller

- artikel 51 i tillämpningskonventionen till Schengenavtalet eller artikel 5 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp, eller
- artikel 1.5 eller 2.4 i detta protokoll,

och den ansökande medlemsstaten vidhåller sin framställning och det inte är möjligt att finna någon lösning, skall den anmodade medlemsstaten för kännedom översända det motiverade beslutet om avslag till rådet för eventuell bedömning av hur det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna fungerar.

2. Den behöriga myndigheten i den ansökande medlemsstaten får till Eurojust anmäla problem i samband med verkställandet av en framställning i förhållande till de bestämmelser som avses i punkt 1 för en möjlig praktisk lösning i enlighet med bestämmelserna i rättsakten om inrättandet av Eurojust.

Artikel 11

Reservationer

Inga reservationer får göras mot detta protokoll utom enligt bestämmelserna i artikel 9.2.

Artikel 12

Territoriell tillämpning

Detta protokolls tillämpning på Gibraltar kommer att träda i kraft när 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp har trätt i kraft i Gibraltar, i enlighet med artikel 26 i den konventionen.

Artikel 13

Ikraftträdande

1. Detta protokoll skall antas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall till generalsekreteraren för Europeiska unionens råd anmäla när de förfaranden som föreskrivs i deras konstitutionella bestämmelser för antagande av detta protokoll har slutförts.

3. Detta protokoll skall träda i kraft i de åtta berörda medlemsstaterna nittio dagar efter det att den anmälan som avses i punkt 2 har gjorts av den åttonde stat, som såsom varande medlem i Europeiska unionen vid tidpunkten för rådets antagande av akten om upprättande av detta protokoll fullgör denna formalitet. Om 2000 års konvention om

ömsesidig rättslig hjälp emellertid inte har trätt i kraft vid denna tidpunkt, skall detta protokoll träda i kraft samma dag som 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft.

4. En anmälan av en medlemsstat efter detta protokolls ikraftträdande enligt punkt 3 skall ha som verkan att detta protokoll skall träda i kraft nittio dagar efter anmälan mellan denna medlemsstat och de medlemsstater för vilka protokollet redan har trätt i kraft.

5. Innan detta protokoll träder i kraft enligt punkt 3 får varje medlemsstat, i samband med den anmälan som avses i punkt 2 eller vid varje annan tidpunkt därefter, förklara att protokollet skall gälla medlemsstatens förbindelser med de medlemsstater som har lämnat samma förklaring. Sådana förklaringar skall börja gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.

6. Trots vad som sägs i punkterna 3-5 skall detta protokoll inte träda i kraft eller tillämpas i förbindelserna mellan två medlemsstater förrän 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft eller tillämpas mellan dessa två medlemsstater.

7. Detta protokoll skall tillämpas på ömsesidig rättslig hjälp som inleds efter den dag då det träder i kraft eller börjar tillämpas enligt punkt 5 mellan de berörda medlemsstaterna.

Artikel 14

Anslutande stater

1. Detta protokoll är öppet för anslutning av varje stat som blir medlem i Europeiska unionen och som ansluter sig till 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp.

2. Den av Europeiska unionens råd upprättade texten på den anslutande medlemsstatens språk skall äga giltighet.

3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos depositarien.

4. Detta protokoll skall träda i kraft i förhållande till varje stat som ansluter sig till det nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller den dag som protokollet träder i kraft, om det ännu inte har trätt i kraft när ovannämnda nittiodagarsperiod löper ut.

5. Om detta protokoll ännu inte har trätt i kraft när en anslutande stat deponerar sitt anslutningsinstrument, skall artikel 13.5 tillämpas på denna stat.

6. Trots vad som sägs i punkterna 4 och 5 skall detta protokoll inte träda i kraft eller tillämpas i förhållande till den anslutande staten förrän 2000

års konvention om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft eller tillämpas i förhållande till den staten.

Artikel 15

Islands och Norges ställning

Artikel 8 skall utgöra åtgärder som ändrar eller bygger på bestämmelserna i bilaga A till det avtal som har ingåtts av Europeiska unionens råd med Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket(3), nedan kallat associeringsavtalet.

Artikel 16

Ikraftträdande för Island och Norge

1. Utan att det påverkar artikel 8 i associeringsavtalet skall den bestämmelse som anges i artikel 15 träda i kraft för Island och Norge, nittio dagar efter det att rådet och kommissionen enligt artikel 8.2 i associeringsavtalet mottagit underrättelse om att Island och Norge uppfyllt de konstitutionella kraven, i de ömsesidiga förbindelserna med de medlemsstater för vilka detta protokoll redan har trätt i kraft enligt artikel 13.3 eller 13.4.
2. Om detta protokoll träder i kraft för en medlemsstat efter den dag då den bestämmelse som anges i artikel 15 har trätt i kraft för Island och Norge, skall den bestämmelsen vara tillämplig även i de ömsesidiga förbindelserna mellan den medlemsstaten och Island och Norge.
3. Den bestämmelse som anges i artikel 15 skall under inga omständigheter vara bindande för Island och Norge förrän de bestämmelser som det hänvisas till i artikel 2.1 i 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft för dessa båda stater.
4. Utan att det påverkar punkterna 1, 2 och 3 skall den bestämmelse som anges i artikel 15 träda i kraft för Island och Norge senast den dag då detta protokoll träder i kraft för den femtonde av de stater som var medlemmar i Europeiska unionen vid tidpunkten för rådets antagande av akten om upprättande av detta protokoll.

*Artikel 17***Depositarie**

Generalsekreteraren för Europeiska unionens råd skall vara depositarie för detta protokoll.

Depositarien skall i Europeiska gemenskapernas officiella tidning offentliggöra uppgifter om antaganden och anslutningar, förklaringar samt varje annan anmälan i samband med detta protokoll.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade befullmäktigade här nedan undertecknat denna konvention i ett enda exemplar.

Upprättat i Luxemburg den 16 oktober 2001 på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, i ett original som skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

BILAGA 7

Avtal mellan Europeiska unionen och Island och Norge

Rådets beslut

av den 17 december 2003

om undertecknande av avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna

(2004/79/EG)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 24 och 38 i detta, och
av följande skäl:

- (1) Den 29 maj 2000 upprättade rådet, i enlighet med artikel 34.2 d i Fördraget om Europeiska unionen, konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater¹ (nedan kallad "EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp").
- (2) I artikel 2.1 i konventionen fastställs de bestämmelser som utgör en utveckling av Schengenregelverket i enlighet med avtalet av den 18 maj 1999 mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket².
- (3) Den 16 oktober 2001 upprättade rådet, i enlighet med artikel 34.2 d i Fördraget om Europeiska unionen, protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater³ (nedan kallat "EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp").
- (4) I artikel 15 i protokollet fastställs att artikel 8 utgör en utveckling av Schengenregelverket, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om

¹ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

² EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

³ EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

dessas staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket.

- (5) Enligt artikel 8 i avtalet kommer Republiken Island och Konungariket Norge att vara bundna av innehållet i bestämmelserna i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp i sina förbindelser sinsemellan och i sina förbindelser med Europeiska unionens medlemsstater.
- (6) Efter rådets beslut av den 19 december 2002 om bemyndigande för rådets ordförandeskap att inleda förhandlingar inför tillämpningen av vissa bestämmelser på området för straffrättsligt samarbete på grundval av artiklarna 24 och 38 i Fördraget om Europeiska unionen har ordförandeskapet, med bistånd av kommissionen, förhandlat fram ett avtal med Republiken Island och Konungariket Norge, enligt vilket innehållet i de övriga viktiga bestämmelserna i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp och i EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp även skall bli tillämpliga för Republiken Island och Konungariket Norge i deras förbindelser sinsemellan och i deras förbindelser med Europeiska unionens medlemsstater.
- (7) Det avtalet bör undertecknas på Europeiska unionens vägnar, med förbehåll för att det senare ingås.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Undertecknandet av avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna godkänns härmed på Europeiska unionens vägnar, med förbehåll för rådets beslut om ingående av avtalet.

Texten till avtalet åtföljer detta beslut.

Artikel 2

Rådets ordförande bemyndigas härmed att utse den eller de personer som skall ha befogenhet att underteckna avtalet, med förbehåll för att det senare ingås.

Artikel 3

Detta beslut och det avtal som åtföljer detta skall offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den 17 december 2003.

På rådets vägnar
G. Alemanno
Ordförande

AVTAL**mellan Europeiska unionen och Republiken Island och
Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i
konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i
brottmålmellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års
protokoll till denna**

EUROPEISKA UNIONEN

å ena sidan, och

REPUBLIKEN ISLAND

och

KONUNGARIKET NORGE

å andra sidan,

nedan kallade ”de avtalsslutande parterna”,

SOM ÖNSKAR förbättra det straffrättsliga samarbetet mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna om skydd av individens frihet,

SOM ANSER att de nuvarande förbindelserna mellan de avtalsslutande parterna kräver nära samarbete i kampen mot brottslighet,

SOM UNDERSTRYKER de avtalsslutande parternas gemensamma intresse av att säkerställa att den ömsesidiga rättsliga hjälpen mellan Europeiska unionens medlemsstater och Island och Norge ges på ett snabbt och effektivt sätt som är förenligt med de grundläggande principerna i deras nationella lagstiftning och som iakttar individens rättigheter och principer enligt Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950,

SOM UTTRYCKER sitt ömsesidiga förtroende för sina rättssystemers uppbyggnad och funktion och för alla avtalsslutande parters förmåga att garantera en opartisk rättegång,

SOM ÄR FAST BESLUTNA att komplettera den europeiska konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål av den 20 april 1959 och andra gällande konventioner på detta område med ett avtal mellan Europeiska unionen och Island och Norge,

SOM ERKÄNNER att bestämmelserna i dessa konventioner förblir tillämpliga på alla frågor som inte omfattas av det här avtalet,

SOM ERINRAR OM att detta avtal, inklusive bilaga I till detta, reglerar ömsesidig rättslig hjälp i brottmål på grundval av principerna i konventionen av den 20 april 1959,

SOM BEAKTAR att i artikel 2.1 i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och i artikel 15 av protokollet av den 16 oktober 2001 till denna de bestämmelser har angivits som utgör en utveckling av Schengenregelverket och som därför har godtagits av Island och Norge i enlighet med deras förpliktelser enligt avtalet av den 18 maj 1999 mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av bestämmelserna i Schengenregelverket,

SOM BEAKTAR att Island och Norge har uttryckt sin önskan att ingå ett avtal som möjliggör för dem att tillämpa de övriga bestämmelserna i 2000 års konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål och i 2001 års protokoll i deras förbindelser med Europeiska unionens medlemsstater,

SOM BEAKTAR att Europeiska unionen också anser ett sådant avtal nödvändigt,

HÄRIGENOM AVTALAS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Enligt bestämmelserna i detta avtal skall innehållet i följande bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000, upprättad av Europeiska unionens råd på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, nedan kallad "EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp", tillämpas i förbindelserna mellan Republiken Island och Konungariket Norge samt i de ömsesidiga förbindelserna mellan var och en av dessa stater och Europeiska unionens medlemsstater:

Artiklarna 4, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 25 och 26 samt artiklarna 1 och 24 i den omfattning som de är relevanta för någon av de övriga artiklarna.

2. Enligt bestämmelserna i detta avtal skall innehållet i följande bestämmelser i protokollet av den 16 oktober 2001, upprättat av Europeiska unionens råd på grundval av artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen, till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, nedan kallat "EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp" tillämpas i förbindelserna mellan Republiken Island och Konungariket Norge samt i de ömsesidiga förbindelserna mellan var och en av dessa stater och Europeiska unionens medlemsstater:

Artikel 1.1–1.5 och artiklarna 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11 och 12.

3. De förklaringar som medlemsstaterna har lämnat i enlighet med artiklarna 9.6, 10.9, 14.4, 18.7 och 20.7 i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål och artikel 9.2 i protokollet till denna skall även tillämpas i förbindelserna med Republiken Island och Konungariket Norge.

Artikel 2

1. För att de avtalsslutande parterna skall nå målet att uppnå en så likformig tillämpning och tolkning som möjligt av de bestämmelser som anges i artikel 1 skall de fortlöpande granska utvecklingen av rättspraxis vid Europeiska gemenskapernas domstol, samt utvecklingen av rättspraxis vid behöriga domstolar i Island och Norge beträffande dessa bestämmelser. Därför skall en mekanism inrättas för att säkerställa regelbunden ömsesidig överföring av denna rättspraxis.

2. Island och Norge skall ha rätt att inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter till domstolen när en domstol i en medlemsstat har hänskjutit en fråga rörande tolkningen av de bestämmelser som anges i artikel 1 till domstolen för förhandsavgörande.

Artikel 3

Om en framställning avslås får Island eller Norge be att den anmodade medlemsstaten rapporterar till Eurojust om de problem som finns med verkställigheten av en framställning, för att möjliggöra en praktisk lösning.

Artikel 4

En eventuell tvist mellan antingen Island eller Norge och en medlemsstat i Europeiska unionen om tolkningen eller tillämpningen av detta avtal eller av någon av de bestämmelser som anges i artikel 1 får av en tvistande part hänskjutas till ett möte med företrädare för regeringarna för medlemsstaterna i Europeiska unionen och för Island och Norge, med sikte på att tvisten skall lösas inom sex månader.

Artikel 5

De avtalsslutande parterna är eniga om att utföra en gemensam översyn av detta avtal inom fem år efter det att avtalet har trätt i kraft. Översynen skall särskilt avse det praktiska genomförandet, tolkningen och utvecklingen av avtalet och kan även innefatta frågor som konsekvenserna av ytterligare utveckling av Europeiska unionen avseende områden som omfattas av detta avtal.

Artikel 6

1. De avtalsslutande parterna skall underrätta varandra om fullgörandet av de förfaranden som krävs för att de skall kunna uttrycka sitt samtycke till att vara bundna av detta avtal.
2. När de lämnar underrättelse enligt punkt 1, eller i förekommande fall vid en senare tidpunkt, får Island och Norge göra en sådan förklaring som avses i artiklarna 9.6, 10.9, 14.4, 18.7 och 20.7 i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp och i artikel 9.2 i EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp.
3. När det gäller de relevanta bestämmelserna i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp skall detta avtal träda i kraft den första dagen i den tredje månaden efter den dag då generalsekreteraren för Europeiska unionens råd fastställer att alla formella krav på samtycke till detta avtal från parterna, eller på deras vägnar, har fullgjorts, eller den tidpunkt då EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft i enlighet med artikel 27.3 i denna, om denna tidpunkt infaller senare. När det gäller de relevanta bestämmelserna i EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp skapas i och med detta avtals ikraftträdande rättigheter och skyldigheter mellan Island och Norge samt mellan Island, Norge och de medlemsstater i EU för vilka EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp har trätt i kraft.
4. När det gäller de relevanta bestämmelserna i EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp skall detta avtal träda i kraft den första dagen i den tredje månaden efter den dag då generalsekreteraren för Europeiska unionens råd fastställer att alla formella krav på samtycke till detta avtal från parterna, eller på deras vägnar, har fullgjorts, eller den tidpunkt då EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft i enlighet med artikel 13.3 i detta, om denna tidpunkt infaller senare. När det gäller de relevanta bestämmelserna i EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp skapas i och med detta avtals ikraftträdande rättigheter och skyldigheter mellan Island och Norge samt mellan Island, Norge och de medlemsstater i EU för vilka EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp har trätt i kraft.
5. Därefter skall dessa rättigheter och skyldigheter börja gälla mellan Norge, Island och andra medlemsstater i EU från och med de tidpunkter då EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp och/eller EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp träder i kraft för dessa övriga medlemsstater i EU.
6. Detta avtal skall tillämpas endast på förfaranden om ömsesidig hjälp som inletts efter den tidpunkt då rättigheter och skyldigheter skapats i enlighet med punkterna 3 och 4.

Artikel 7

När nya medlemsstater i Europeiska unionen ansluter sig till EU:s konvention om ömsesidig rättslig hjälp och/eller EU:s protokoll om ömsesidig rättslig hjälp skall rättigheter och skyldigheter enligt detta avtal skapas mellan dessa nya medlemsstater och Island och Norge.

Artikel 8

1. Detta avtal får sägas upp av de avtalsslutande parterna. Om avtalet sägs upp av antingen Island eller Norge skall avtalet fortsätta att vara i kraft mellan Europeiska unionen och den stat som inte har sagt upp det.

2. En uppsägning av detta avtal enligt punkt 1 får verkan sex månader efter det att underrättelsen om att avtalet skall sägas upp lämnats in. Förfaranden för att efterkomma framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som vid denna tidpunkt fortfarande är oavslutade skall fullgöras i överensstämmelse med bestämmelserna i detta avtal.

3. Avtalet skall vara uppsagt vid uppsägning av det avtal av den 18 maj 1999 som slutits mellan Europeiska unionens råd, Republiken Island och Konungariket Norge om dessa länders associering till tillämpningen, genomförandet och utvecklingen av Schengenregelverket.

4. Uppsägning av detta avtal enligt punkt 3 får verkan för samma part eller parter och vid samma tidpunkt som uppsägningen av det associeringsavtal som avses i punkt 3.

Artikel 9

1. Generalsekreteraren för Europeiska unionens råd skall vara depositarie för detta avtal.

2. Depositarien skall offentliggöra uppgifter om eventuella underrättelser som rör detta avtal.

Artikel 10

Detta avtal är utfärdat i ett enda original, på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, isländska, italienska, nederländska, norska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka alla texter är lika giltiga.

*BILAGA I***Tillämpning på Gibraltar**

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, i egenskap av medlemsstat ansvarig för Gibraltar, inbegripet dess yttre förbindelser, bekräftar härmed att detta avtal kommer att få verkan på territoriet när konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och 2001 års protokoll till denna utvidgas till att även omfatta Gibraltar, vilket är avhängigt utvidgningen av 1959 års europeiska konvention om inbördes rättshjälp i brottmål till att omfatta Gibraltar. När så inträffar kommer Förenade kungariket att utse en lämplig myndighet i Gibraltar att vara behörig i frågor som rör avtalet. Formella kommunikationer med denna myndighet kommer att följa överenskommelserna mellan Förenade konungariket och Konungariket Spanien rörande myndigheter i Gibraltar inom ramen för EU:s och EG:s instrument och därtill hörande fördrag, vilka anmälades till Europeiska unionens medlemsstater och institutioner den 19 april 2000. En kopia av dessa överenskommelser kommer att delges Republiken Island och Konungariket Norge av generalsekreteraren i Europeiska unionens råd.

BILAGA II

Förklaring från de avtalsslutande parterna till avtalet mellan Europeiska unionen och Republiken Island och Konungariket Norge om tillämpningen av vissa bestämmelser i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen och 2001 års protokoll till denna

De avtalsslutande parterna enas om att vid behov samråda när Republiken Island eller Konungariket Norge eller en av Europeiska unionens medlemsstater anser att det finns skäl för detta för att medge effektivast möjliga utnyttjande av detta avtal, inklusive i syfte att förhindra eventuella tvister beträffande det praktiska genomförandet och tolkningen av detta avtal. Detta samråd skall organiseras på lämpligaste sätt, med beaktande av befintliga samarbetsstrukturer.

Förklaring från Republiken Island och Konungariket Norge

Med tanke på att bestämmelserna i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål möjliggör direktkontakt mellan rättsliga myndigheter, förklarar Republiken Island och Konungariket Norge att deras behöriga rättsliga myndigheter när så är lämpligt önskar göra de efterforskningar som krävs genom det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter för att fastställa vilken rättslig myndighet i en av Europeiska unionens medlemsstater som har den territoriella behörigheten att initiera och verkställa en begäran om ömsesidigt bistånd.